CIMITIRUL NEMURITORILOR

OVIDIU VITAN

Ovidiu Vitan a debutat în CPSFA cu „Mikrobiokratos”, o povestire temporală scrisă în stilul clasic prea puţin abordat de autorii români contemporani. Nuveleta ce urmează este un exerciţiu de stil pe tema universurilor paralele.

Pătrundem trişti cu raze reci
Prin lumea care ne desparte
În veci ne vom iubi şi-n veci
Vom rămânea departe...

M. Eminescu, *„Luceafărul”*

Soarele apunea în spatele munţilor, iar semiîntunericul construia fantastice peisaje iluzorii şi lumi paralele de o clipă în jurul ei. Contururile pereţilor de piatră, ale văii râului care însoţea şoseaua, ale pomilor, râpelor şi ale nişelor din stânci îşi pierdeau forma reală şi, sub efectul luminii slabe, al umbrelor şi al întunericului, se preschimbau în cu totul alte peisaje, iar mintea mea reclădea munţi, văgăuni, peşteri, catedrale, monştri gigantici şi imagini confuze. Poate că de vină era oboseala; conduceam de şase ore, fără nici o pauză. Sau poate că telefonul neaşteptat al Profesorului mă zăpăcise şi, chiar dacă raţional refuzam să cred că ceea ce îmi spusese era adevărat, poate că subconştientul meu constatase, printr-o nebănuită centrală telepatică, subconştientul Profesorului pentru a verifica dacă bătrânul geniu aiura sau tocmai realizase cea mai uluitoare descoperire ştiinţifică a lui Homo Sapiens Sapiens. Şi aflând că, într-adevăr, Profesorul străpunsese realitatea, subconştientul meu îmi trimitea semnale, obişnuindu-mă cu lumile paralele. Sau poate...

Desigur, mai era şi această posibilitate. Cea mai gravă dintre toate. Profesorul era un geniu, asta e limpede. Primise această etichetă cu două decenii în urmă, când obţinuse Premiul Nobel. Primul laureat nu numai român, dar şi trăind în România. Bani daţi anual pentru răscumpărarea

păcatelor lui Alfred Nobel. „Probabil că dacă s-ar putea calcula raportul dintre numărul persoanelor ucise sau mutilate de dinamită, de-a lungul timpului, şi suma totală de bani a premiilor Nobel de până acum, am constata că viaţa unui om valorează, să zicem, vreo 2 dolari şi un sfert. Îmi pare rău, dar, cu tot respectul pe care îl port Academiei Regale Suedeze, nu pot să primesc acest premiu. Nu pot fi complice la crimă", scria în mesajul Profesorului, spre stupefacţia unui mapamond întreg. Unii au spus că profesorul era un balcanic încuiat care ţinea, cu tot dinadinsul, să atragă atenţia asupra sa. Alţii, că el refuzase onoarea şi cei peste 100.000 de dolari deoarece ultima sa descoperire – pentru care obţinuse premiul – urma să fie folosită în scopuri militare, iar remarca din final, cea cu crima, se referea la acest aspect, şi nu la bietul inventator al dinamitei. „În realitate, este mult mai simplu", îmi spusese Sabina. „Dacă acceptă premiul, va fi silit să-l închine partidului şi lui Ceauşescu. Şi atunci de-abia va deveni complice la crimă. Aşa, poate refuza Nobelul şi poate refuza şi colaborarea cu Securitatea şi Armata".

La scurt timp după acest incident. Profesorul se retrăsese la vila lui din munţi, abandonând cercetarea ştiinţifică şi dedicându-se *poeziei*. Între timp, Ceauşescu dispăruse, dar Profesorul nu revenise la cercetări, cel puţin, nu oficial. Toată lumea ştia însă că avea un laborator acolo, la vilă. Şi aici putea fi buba, posibilitatea de care mă temeam: Profesorul o luase razna. În fond, avea 86 de ani, dintre care ultimii 18 îi petrecuse citind poezii, ceea ce – orice om de ştiinţă recunoaşte acest lucru – te poate duce cu sorcova. De asta mi-era cel mai teamă: ca nu cumva Profesorul, senil, să fi putut pătrunde în lumi paralele graţie poeziei (aşa cum îmi spusese, surescitat, la telefon), ceea ce n-ar fi o noutate. Ba chiar ar fi banal. O mai făcuseră atâţia înaintea lui, şi mult mai bine. În 1991 citisem o poezie a Profesorului, într-o revistă literară, şi mă îngrijorasem pentru starea lui mintală. Bun, în glumă recunosc, dar oricum era straniu pentru un fizician de elită să brodeze reverii siropoase despre primăvară şi fecioare.

Se întunecase de-a binelea când am ajuns la vilă. Părea neschimbată faţă de ultima dată când o văzusem, cu excepţia unei clădiri mai mici construite undeva în partea stângă. Brazii din curte deveniseră mai stufoşi sau poate de vină era întunericul. Am pătruns cu Cielo-ul meu pe aleea cu pietriş şi am rulat încet până am ajuns la intrarea în vilă, urmărit de un câine ciobănesc care părea să fie capabil de a răsturna un Lăstun. Nu avea cum să fie Grasu care, ultima dată când îl văzusem, avea aproape zece ani. Aşa că am aşteptat sosirea Profesorului, pentru a ieşi din maşină.

Ochii mă usturau, iar corpul îmi era înţepenit. În plus, ardeam de

dorinţa de a bea un pahar de tărie. În plus, ţigările mi se terminaseră acum o oră. Pe scurt, eram frânt şi puţin iritat. Mi-am luat geanta de pe bancheta din spate, mi-am pus scurta de piele şi am aşteptat vreme de un minut sau două. Liniştea patriarhală a reşedinţei Profesorului era tulburată numai de lătratul câinelui care mă pândea lângă maşină şi de al unui altuia, pe care nu îl vedeam. Vila era aproape lipită de stâncă, iar becul puternic de pe acoperiş lumina straniu peretele de piatră acoperit cu muşchi, care se înălţa la 200 de metri deasupra clădirii.

În partea stângă, lângă hambar, se aflau căsuţa cea nouă şi o mică seră. Lumina becului bătea dincolo de ele, luminând curtea, dar la un moment dat era înghiţită de întuneric. Eu ştiam însă că ceva mai departe, în beznă, curgea nevăzut pârâul.

Uşa vilei se deschise şi Profesorul, în cărucior, se uită spre mine. Îmi făcu semn cu mâna, apoi chemă câinele care escaladă agil treptele de la intrare şi se aşeză cuminte lângă căruciorul stăpânului. Am ieşit, am încuiat portiera şi am pornit către Profesor. Era destul de frig încât să scot aburi pe gură. Acum puteam auzi şi susurul pârâului. Iritarea începea să mi se topească, lăsând numai o oboseală cumva plăcută. I-am zâmbit.

— Bună seara, Profesore. Arăta foarte îmbătrânit. Avea părul alb, slăbise, era tras la faţă şi ochii îi erau roşii. Zâmbetul său era însă, curios, plin de energie.

— Bine ai venit, îmi spuse el. Câţi ani au trecut? Zece? Cincisprezece?

— Treisprezece, am precizat eu. Ştiam foarte bine că Profesorul, la rândul său, ştia cu exactitate cât timp trecuse de când ne văzusem ultima dată. Dar acesta era stilul lui – nu degeaba i se spunea Profesorul.

— Hai, intră, mă invită bătrânul geniu. Câinele ciobănesc – pe care gazda mea îl strigase Luţ – mă privea suspicios, mârâind înfundat, ca şi cum ar fi spus: „Te las să treci, dar sunt cu ochii pe tine!” Era un câine splendid, uriaş şi cu nişte labe mai mari şi decât ale lui Grasu. Am intrat în vilă, după ce mi-am reprimat dorinţa de a-l mângâia.

* * *

Am făcut rapid un duş, apoi, cât timp eu mâncasem, Profesorul îmi vorbise despre câte-n lună şi-n stele. Am trecut după aceea în bibliotecă. Profesorul ar fi putut deschide o bibliotecă de sector cu câte cărţi avea în această încăpere. Întotdeauna mă fascinase numărul mare de volume strânse aici, iar acum păreau de două ori mai multe. La loc de cinste erau, desigur, cărţile de ştiinţă scrise de el, în frunte cu „Lumi paralele”, un best-

seller – după cum zicea el – „de popularizare ştiinţifică, dar nu pentru publicul larg, ci pentru specialişti”.

— Ce-ţi face nevasta, ce-ţi fac copii? mă întrebă profesorul în timp ce eu turnam gin în două pahare.

— Mulţumesc, bine. I-am zâmbit din nou, chiar cu sinceritate. Exceptând telefonul de azi, în cei 13 ani de când nu ne mai văzusem faţă în faţă vorbisem doar de trei ori – şi toate trei în ultimii doi ani. Prima oară îl sunasem eu, pentru a-l ruga să-mi acorde un interviu televizat. Nu a fost de acord să vin şi să-l filmez, dar mi-a dat interviul prin telefon; articolul a apărut în presa scrisă, însoţit de o fotografie a Profesorului de prin anii ’80. Se schimbase mult de atunci. A doua oară mi-a telefonat el, pentru a mă ruga să public o scrisoare deschisă adresată comunităţii ştiinţifice din România. A treia oară îl căutasem tot eu, pentru a-l invita la o întâlnire – pe care a refuzat-o. Dar azi era prima dată că mă întreba de Daniela şi de copii, ceea ce însemna că reuşise să-şi înfrângă – măcar parţial – unele sentimente care ne ţinuseră la distanţă timp de 13 ani. Sau era doar o scăpare de moment, datorată bucuriei pretinsei realizări? Indiferent însă cum ar fi, îmi făcuse plăcere că mă întrebase.

— Mulţumesc, bine, am repetat. Daniela este acum editor-şef la „Look”, iar Smaranda merge la şcoală. Felicitări pentru ultima ta carte de poezii. Are un succes nebun.

— Ai citit-o?

Am făcut o mutră de elev prins cu şoalda de către profesor.

— Recunosc, nu. Dar n-am citit *niciodată* poezii.

Ginul era de cea mai bună calitate; simţeam cum mi se împrăştie în trup şi mă îmbie la somn. Profesorul cred că îşi dăduse seama de cât de obosit eram, căci se oferi să mă conducă spre dormitorul meu.

— Poţi să te culci şi să vorbim mâine, îmi spuse el.

— O, nu, nu, în nici un caz! Crezi că după ce-mi las baltă interviul cu naşul mafiei din Constanţa, fac 400 de kilometri cu maşina, scap de două TIR-uri şi mă gândesc pe drum că omenirea începe o nouă eră, îmi mai arde să dorm? Hai, Profesore, te rog, spune-mi odată despre ce-i vorba!

Bătrânul oftă şi mă rugă să-i mai pun gin în pahar. M-am executat, mi-am aprins o ţigară, mi-am turnat şi mie, după care m-am tolănit în fotoliu. Prof. Dr. Radu Moraru, laureat al Premiului Nobel pentru fizică, mă privea într-un anume fel – şi când îmi dădui seama *în ce fel*, am îngheţat. Mi-am adus aminte; aşa mă privise şi acum vreo 25 de ani, când i-am cerul mâna Sabinei: era privirea unui om care îţi încredinţează *o misiune*. Iar misiunea *aceea* o ratasem. Îi promisesem să am grijă de fiica lui, să o

ocrotesc, ceea ce n-am reuşit până la capăt. Şi ştiu că Profesorul nu mă considera vinovat de accident – în definitiv, Sabina fusese la volan, nu eu – ci pentru faptul că nu reuşisem să am grijă de ea. Iar astăzi, din privirea lui am înţeles că voia să-mi încredinţeze o altă misiune. Şi despre ce misiune putea fi vorba, brusc, după ce vreme de 13 ani de la îngrozitorul accident nu-mi vorbise? Intuiam şi mă treceau fiorii. *Ticălosul ăsta bătrân o făcuse.*

— George... O să-ţi spun foarte concis ce am realizat. O să te scutesc de amănuntele de specialitate care oricum nu sunt foarte interesante pentru un, iartă-mă, profan. E vorba de nişte ecuaţii care nu ţi-ar putea spune nimic. În schimb, o să-ţi spun *eu* ceva. Ăă... Hm, cred că nu e om – dintre cei care au auzit de mine – care să nu creadă că m-am ţicnit când m-am dedicat poeziei.

— Ca întotdeauna, şi acum ai dreptate, am murmurat eu, strivind mucul ţigării în scrumieră.

— Ce naiba de legătură poate fi între fizică şi poezie? continuă Profesorul. Desigur, poţi închina un poem liric legii a doua a termodinamicii, dar ea va rămâne *poezie*. Eu am reuşit însă ceva mult mai important, esenţial şi profund. Totul a pornit de la univers...

— Credeam că universul e totul, inclusiv începutul şi sfârşitul, am ridicat eu din umeri.

— Tocmai aici e problema, dragă George. Tot ceea ce percepem noi se numeşte univers, dar noi nu percepem *totul*. De aceea, un termen mai adecvat realităţii ar fi cel de multivers. O lume care conţine mai multe universuri ce coexistă, ca să spunem aşa, în paralel, dintre care noi nu cunoaştem decât universul nostru.

— Până aici, nimic nou. Am mai auzit vorbindu-se despre multivers şi lumi paralele.

— Da, dar ai auzit vorbindu-se din punct de vedere ştiinţific. Probabil că erau nişte fizicieni sau nişte filosofi. Şi apoi, ai auzit vorbindu-se. Eu însă nu am vorbit, ci am aplicat. Şi nu am abordat problema dintr-un unghi ştiinţific, ci poetic.

Probabil că făcusem o mutră foarte expresivă, căci Profesorul se grăbi să riposteze:

— Scuteşte-mă, te rog, de comentarii ironice şi ascultă-mă până la capăt. (Se aplecă spre mine, privindu-mă în ochi.) Recunoaşte, dacă ai fi crezut într-adevăr că am înnebunit sau m-am senilizat, n-ai mai fi venit aşa de repede aici!

De omul acesta nu te puteai ascunde. Am renunțat să comentez şi i-am

făcut semn să continue.

— Aşadar, avem un multivers compus din mai multe universuri. Acum, nu trebuie să fii etimolog sau semantician ca să-ţi dai seama ce înseamnă şi din ce sunt compuse cuvintele „univers” şi „multivers”. Dar ceea ce am fost întotdeauna extrem de curios să aflu este dacă, în lumea asta a noastră, lucrurile pot fi întâmplătoare sau există o legătură extrem de bine motivată, între absolut toate care există, chiar dacă, de regulă, imperceptibilă pentru om. Mă refer la faptul că „univers” m-a dus cu gândul la „un vers” dintr-o poezie. Mai precis, că fiecare univers este un fragment component al multiversului *aşa cum mai multe formează o poezie.* Multiversul este o poezie! O poezie a Creatorului, în care ne aflăm şi noi. Nu uita că o poezie, cel puţin în sensul clasic al cuvântului, este alcătuită din versuri care rimează, iar versurile au şi ele o structură bine definită – rimă, lungime, metru. Deci, ca o poezie să poată fi poezie, este nevoie să existe o structură a versurilor, un înţeles, un efect sau rezultat. În mod analog, pentru ca universul să poată exista, e nevoie să fie clădit după anumite reguli – să aibă versuri, cadenţă, rimă...

De aici am început totul, de la această similitudine. Am ajuns la un model matematic al lumii, al universului. Sunt nişte ecuaţii aparent seci, dar cred că bat de departe ca importanţă teoria relativităţii. Ele descriu cu precizie multiversul – lumea noastră, dar şi *lumile celelalte,* paralele. cum li se mai spune. Sunt lumi create de fiecare particulă subatomică în fiecare – să-i zicem – clipă; fiecare probabilitate se produce, evoluând paralel. Multiversul este o nesfârşită izvorâre de lumi paralele, mai mult sau mai puţin asemănătoare. Desigur, despre acest lucru probabil ai mai citit, nu este descoperirea mea.

— Dar care este descoperirea dumitale?

— Eu am fundamentat matematic existenţa celorlalte universuri. Am descoperit care sunt punctele prin care poţi trece într-o altă realitate, într-o altă probabilitate, produsă într-o altă variantă. Vezi tu, multiversul este o ţesătură neînchiput de fină şi de migăloasă. Lumile paralele, sau variantele, se împletesc una cu alta şi coexistă, dar fără a veni în contact sau a se influenţa în vreun fel.

Dar poate că, uneori, Creatorul a fost cam în pană de inspiraţie. N-a găsit o rimă sau n-a respectat metrul. Şi atunci au apărut disfuncţionalităţi. Poezia/multiversul are locuri în care lucrurile nu se comportă conform legilor naturale. Poezia n-are rimă, iar în multivers există regiuni de genul Triunghiului Bermudelor. În aceste locuri, ţesătura multiversului este alterată, rărită, şi lumile vin în contact, se influenţează. Ba chiar poţi trece

dintr-una în alta.

— În ce mod?!

— Am vreo mie de foi cu ecuaţii, dacă vrei.

Ajuns aici, Profesorul lăsă paharul şi porni să se deplaseze cu căruciorul afară din bibliotecă. O clipă m-am temut că el chiar voia să-mi aducă teancul de hârtii, dar mă înşelasem.

— Vino cu mine, îmi spuse Profesorul, fără să se întoarcă, în timp ce mergea în faţa mea. E mult mai simplu să-ţi arăt decât să-ţi explic.

Am coborât la subsol, unde am intrat într-o cămăruţă mică şi goală. O altă uşă dădea mai departe.

— Rima face poezia, mai zise Profesorul. Iar multiversul are şi el nevoie de o „rimă”, eu i-am spus rezonanţă. Iar aici este un loc în care, uneori, rezonanţa este alterată în aşa fel încât (uni) versurile se suprapun parţial, se încalecă, dacă vrei.

— Am început să te cred, dar mi-ar fi mai uşor să nu mai am reţineri dacă mi-ai spune şi de unde ai obţinut o energie atât de înaltă, pe care o consider indispensabilă.

— Nota 10 pentru întrebarea ta, George. Numai că să ştii că nu mi-am construit nici vreun ciclotron în hambar, nici vreo centrală atomică în coteţul găinilor, cum poate ai fost tentat să crezi. (Profesorul râse scurt.) *Poarta spre multivers este naturală.*

L-am privit cu o mutră, cred, lipsită complet de orice urmă de expresie. Profesorul se întoarse spre uşa care dădea în altă încăpere. Mi se puse un nod în gât. Oricum ar fi stat lucrurile, nu eram în largul meu: ori stăteam în faţa unui fost geniu atins acum de demenţă senilă, ori uşiţa aceea de apartament de bloc muncitoresc dădea afară din Universul nostru.

— Era în vara lui 1976. Eram aici, singur. După cum ţii minte, temelia vilei este a unei case ţărăneşti ridicate în 1923. În 1962, un ştab comunist a construit vila deasupra. A murit în 1969, iar după doi ani, părinţii săi, oameni simpli, mi-au lăsat *mie* vila. Nu am înţeles niciodată de ce, nu-i cunoscusem, iar ei, sigur, habar n-aveau de faptul că eram un... mă rog, mare om de ştiinţă. M-am gândit însă că fuseseră aranjamente pe linie de partid, să-mi creeze „toate condiţiile de muncă şi de viaţă”, şi explicaţia părea relativ rezonabilă. Mi-am continuat cercetările în domeniul fizici atomice, ceea ce ulterior mi-a adus Nobelul. Doamne, cât am fost de fericit şi de mândru! Nici nu mă gândeam să nu încasez premiul! Aveam nevoie de bani pentru cercetări şi chiar dacă, desigur, nebunul ăla nu mi-ar fi dat, efectiv, dolarii, oricum mi-ar fi asigurat nişte avantaje pe linie ştiinţifică. Apoi a căzut bomba. S-a întâmplat în 1978, cu două zile înainte de decer

Desen de Ionuţ Bănuţă

narea premiilor. Am coborât aici, în locul acesta, unde era crama. Voiam să iau câteva sticle de vin, ştiam că a doua zi urma să veniţi voi doi, tu şi Sabina. Am deschis uşa, şi când să aprind lumina am auzit o mişcare înăuntru. Am crezut că e vreun şobolan, dar am avut un şoc atunci când am distins, în întuneric, o umbră mult mai mare. Era *un om*. „Nu te speria”, mi-a spus el. Îţi dai seama că eu înţepenisem! „Totul e în regulă, Radule. Nu sunt de la Secu, nu sunt un bandit. Vreau doar să vorbim”.

Ce poate face un om de 66 de ani – şi nu genul atlet! – care se pomeneşte cu un individ dubios în pivniţa cu vinuri? Mai ales când ştiam

că sunt urmărit în permanenţă de Securitate şi că fusesem şantajat să nu *doresc* să plec la Stockholm pentru a primi Nobelul? În aceeaşi zi îl înjurasem la telefon pe un colonel care îmi explica, eufemistic şi politicos, că dacă *vreau* – nu dacă plec, dacă *vreau*! — să plec la Stockholm (de unde ştiau că aş fi fost tentat să nu mai vin), Sabina putea avea un accident, o nefericire...

Mi s-a strâns stomacul ascultându-l pe profesor. Nu, nu putea fi adevărat. Nu putea fi! Nu...

— Aşa că i-am spus foarte calm: „Nu, nu o să vreau să plec în Suedia. Dar te bag în pizda mă-tii pe tine, pe soţia ta, pe şeful tău, pe ministrul de Interne şi pe comandantul suprem, cu familie cu tot!” Iar acum, îmi apare unul în pivniţă, *unde nu ar fi avut cum să intre!* Aşa că am luat-o la fugă pe scări în sus. Tipul a ieşit după mine, i-am văzut faţa o secundă, şi l-am auzit strigând după mine. Am fugit către salon, unde aveam puşca de vânătoare. Tipul încă îmi vorbea, de jos; eram înnebunit. Am încărcat arma... apoi m-am oprit. O sudoare rece m-a scăldat, mi s-a făcut rău. M-am trezit pe jos după un timp oarecare. Scăpasem puşca lângă mine, iar cătuşele erau împrăştiate pe covor. Eram îngrozit. Eram cuprins de oroare. Am coborât din nou în cramă; nu mai era nimeni acolo. L-am adus pe Grasu; nici el n-a găsit nimic, nici o urmă... Dar ştii de ce eram îngrozii? *Pentru că realizasem ce-mi spusese individul acela, pe când fugeam de el.* Alergând speriat, auzisem fără să înţeleg. Pe când încărcăm arma însă, înţelesul celor spuse m-a lovit ca un ciocan de forjă. Înţelesesem...

— La naiba, eu nu mai înţeleg nimic! l-am întrerupt pe Profesor. Ne aflam încă în cămăruţa goală de la subsol; el era în cărucior, eu în picioare, cu paharul de gin în mână. Mi-am dat seama că era absurd. Stăteam ca prostul ascultând cum mă fierbea. Bun, uşa dădea în alt univers. Nu ştiu ce legătură avea cu intrusul din pivniţă şi cu vila lui nea cutare, dar eu mă simţeam ca un ţânc pe care Profesorul îl joacă pe degete.

— Ţine-ţi vorba, i-am aruncat eu şi dintr-un pas am ajuns la uşă şi am deschis-o.

— NUU! urlă Profesorul, dar era deja prea târziu, mergeam pe stradă, pe bulevardul Magheru, cu paharul de gin în mână. O femeie se uită lung la mine, dezaprobator. Am aruncat paharul într-un coş de gunoi. Gâtul mi se uscase şi capul mi se învârtea. Ce naiba se întâmpla?! Era o iluzie? Visam? Murisem? Sau, pur şi simplu, Profesorul nu era senil, iar aceasta era o lume paralelă? Şi dacă era, *ce era? Ce înseamnă* o lume paralelă?!

În mod limpede, mă aflam în centrul Bucureştiului. Care Bucureşti? Încă un Bucureşti? Dumnezeule, câte Bucureştiuri există?! „O nesfârşită

izvorâre de lumi paralele”, spusese profesorul. Bun, şi eu în care mă aflam acum?

M-am aşezat pe o bancă din părculeţul de lângă magazinul „Eva”. Pe altă bancă – un rocker cu o sticlă în mână, îşi săruta prietena. Începea să se întunece. Era lumea aceasta identică cu a mea? Nu, nu putea fi perfect identică. Teoretic, putea fi extrem de diferită (dar nu părea), după cum putea fi şi identică în proporţie de 99%, dar nu *la fel*. I-am întrebat pe tineri cât este ceasul.

— 8 şi 73 de minute, îmi spuse băiatul. Am vrut să mă ridic şi să-l pocnesc, dar m-am oprit. În fond, eram î*n altă lume.* Am respirat adânc. Poate că aici există un alt sistem de măsurare a timpului. Nu sexagesimal, ci decimal. De pildă, fiecare zi are 10 ore a câte 100 de minute. Ar fi chiar mai simplu aşa. În lumea noastră, o zi echivalează cu 1.440 de minute. Aici, ziua ar avea 1.000 de minute; diferenţa nici n-ar fi extraordinar de mare.

— Vă rog să mă iertaţi că vă mai deranjez o dată, le-am spus. Mii de scuze. O întrebare şi am plecat. Îmi puteţi spune în ce dată suntem?

Cei doi se uitau la mine cam strâmb, dar probabil că privirea mea febrilă i-a înduioşat.

— Suntem în 21 pentie, anul aurului, spuse fata.

M-am ridicat, cam ameţii.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă el. Am vrut să fac un pas, dar brusc m-a cuprins o teroare de neimaginat. Şocul revelaţiei *diferenţei* mă paralizase. Nu al vreunei revelaţii anumite, dar ideea că eram *în alt univers*. Într-o lume pervertită, într-un fel ca a noastră, dar de fapt nu ca a noastră. Ce alte surprize îmi mai rezerva? M-am întors către ei. Am scos din buzunar o hârtie de 10.000 de lei – singura pe care o aveam la mine când trecusem pragul acestei lumi.

— Recunoaşteţi asta, nu? i-am întrebat. Rockerul ridică din umeri, dând afirmativ din cap. Nu vreau să vă jignesc, dar v-o pot dărui dacă sunteţi amabili să-mi răspundeţi la câteva întrebări. Atâta tot.

— Omule, parcă eşti venit de pe altă lume! îmi spuse băiatul. Nici nu ştia câtă dreptate avea... Părea cam la 20-22 de ani şi purta, sub jacka de piele, un tricou negru cu un cap de mort peste care scria REPTILED. O fi existat trupa asta în lumea mea? În tinereţe cântasem într-o trupă de rock. Aşa că, deşi rămăsesem la Beatles şi Barclay James Harvest, aveam o oarecare idee despre rockul actual. Despre Reptiled eu nu auzisem, dar acesta nu era un criteriu. Iar cunoştinţele mele despre rockul la modă nu erau suficiente pentru a-mi face o ideea despre diferenţa dintre universurile

noastre.

— Ăă... spuneţi-mi, aţi auzit de Eminescu?

— Desigur. Toată lumea a auzit.

Bun. Am respirat uşurat. Nu ştiu de ce, dar faptul că existase Eminescu mă liniştea mai mult decât dacă ora ar fi avut 60 de minute.

— Şi când a trăit?

— În secolul trecut.

— E bine. De ce a murit?

— Glumiţi? A fost împuşcat.

— *Împuşcat?!* Ăăă... dar ştiţi vreo poezie de-a lui?

Tinerii se priviră. Fata avea ochi albaştri şi un năsuc obraznic. Poate că aşa va arăta Smaranda pe la 20 de ani, cine ştie?... Prietenul ei o sărută.

— Domnule, Mihai Eminescu nu a fost poet, a fost preşedintele României. Şi a murit împuşcat de un terorist turc, în anul glontelui, ceea ce a declanşat războiul de independenţă.

Când mi-am putut regla graiul, am spus:

— Vă cred. Dar aţi auzit vreodată de vreo poezie intitulată „Luceafărul”?

— Am învăţat-o şi la şcoală, e marfă, sări fata. E scrisă de Vitan. „Cobori în jos, Luceafăr blând/Alunecând pe-o rază...”

Nu mai aveam nimic de zis. Afară era deja întuneric. Le-am dat banii, le-am mulţumit şi am vrut să plec.

— Staţi o clipă, mă opri tânărul fan al trupei Reptiled. Chiar sunteţi venit de pe altă lume?

Cum naiba să-i explic aşa ceva?! Că veneam dintr-un alt univers, că Profesorul mă aştepta în subsol, că rezonanţa multiversului era alterată?! M-ar fi luat drept nebun. În plus, nu aveam nici o dovadă.

— Nu, sigur că nu. Sufăr... sufăr de amnezie. Am vrut să plec, dar tânărul mi se adresă din nou:

— Ba eu cred că veniţi din altă lume.

M-am întors către el puţin alarmat.

— Ce vrei să spui cu asta?

Mi-a fulgerat prin minte o lume xenofobă nu numai faţă de străinii de ţară, dar şi faţă de cei din afara universului.

— Duceţi-vă în faţă la „Eva” şi o să vă daţi seama la ce mă refer. Mult succes!

O ţineam din surpriză în surpriză. Ce naiba voia să spună mucosul ăsta? M-o fi trimis în braţele agenţilor de la Serviciul de Imigrare Extrauniversală! Precaut, m-am dus în locul indicat, în care, în lumea mea –

unde Eminescu era cel mai mare poet român, iar Vitan, un cartier – se afla o casă de schimb valutar. Şi, deşi îmi propusesem să nu fiu şocat, am fost ŞOCAT.

„Transportor Automat Multiversal”, scria acolo. Semăna izbitor cu o cabină fotografică automată. La exterior avea o tastatură, o fantă orizontală şi un afişaj, care îmi transmise următorul mesaj: „Acesta este un sistem automat de repatriere a paranauţilor. Dacă doriţi să vă întoarceţi în universul dumneavoastră, tastaţi numele sau codul acestuia.”

Dacă era o glumă proastă, era extrem de proastă. Dacă însă nu era o glumă, eu eram un paranaut! Aşadar, am tastat: „Pământul, România, 20 septembrie 1996”. Imediat am primit răspunsul: „Descrierea dumneavoastră corespunde unui număr de 99^{148526} universuri. Puteţi fi mai precis?” „Eminescu – poet român, Hitler – dictator nazist, Bugs Bunny – iepuroi obraznic, Radu Moraru, născut 1910 d.Hr. – laureat Nobel pentru fizică”. Răspunsul veni prompt: „Descrierea dumneavoastră corespunde unui număr de 99^{110002} universuri. Puteţi fi mai precis?” Cum, fir-ar să fie, nu puteam fi mai precis; după 30 de secunde apăru un nou mesaj: „Dacă nu cunoaşteţi numele sau codul universului dumneavoastră, identificarea se va face automat, contra unei taxe de 10% din costul transportului. Introduceţi banii în fanta de sub acest afişaj şi intraţi în cabină.”

Disperat, m-am căutat prin buzunare. *Nu mai aveam nici un ban!* Nu se poate, e stupid... Să rămân în alt univers, pentru că nu-mi pot plăti drumul prin hiper, hipo sau drăcică-spaţiu, cum s-o chema!

— Domnule...

M-am întors. Rockerul şi prietena sa, zâmbind cu gura până la urechi, stăteau acolo. El îmi întindea bancnota de 10.000.

— Mă gândeam că poate vă trebuie...

— La naiba! Mai mult decât orice...

— Atunci, luaţi-o!

Am apucat hârtia de parcă m-aş fi ţinut de ea să nu cad în prăpastie (de fapt, aşa şi era: aveam şanse să mă prăbuşesc în hăul multiversului...).

— Mulţumesc din inimă... Deci, sunt mulţi oameni din alte lumi pe-aici?

— Da, răspunse firesc tânărul. Dintotdeauna au fost, apăreau din neant, cam unul pe an, şi rămâneau aici. Dar acum câţiva ani au inventat cabinele astea. De-aia v-am întrebat dacă sunteţi de pe altă lume!

Am râs, cu tot haosul din capul meu.

— Încă ceva: banii ăştia sunt valabili aici, la voi?

— Da, sunt perfect identici.

— Atunci sunteţi cei mai de treabă extratereştri pe care i-am cunoscut vreodată!

— S-avem pardon, râse fata. *Dumneavoastră* sunteţi extraterestrul!

— O ultimă întrebare: cum arată calendarul vostru?

— Anul are 10 luni a câte 50 de zile, iar săptămâna are 10 zile. Lunile se numesc unie, dumbrie, trembrie, catrie, pentie, iar anii nu se mai numerotează, ci au fiecare câte un nume. De pildă, anul socotit înainte 1977 a primit denumirea de anul cutremurului, iar după 12 ani a fost anul regelui.

— La voi a mers mai bine, am mormăit eu şi am introdus bancnota în fantă; nu mi-a dat nici un rest. Uşa cabinei s-a deschis, am intrat, apoi uşa s-a închis. Cei doi tineri îmi făceau semn cu mâna. M-a străfulgerat o idee: nu cumva era nu un transportor multiversal, ci un fel de crematoriu? Era mai simplu să-i omori pe străini decât să-i trimiţi acasă. Prea erau veseli puştanii ăştia! Disperat, am început să dau cu pumnii în pereţii transparenţi ai cabinei. Profesorul mă privea uimit, iar eu izbeam cu pumnii în uşa deschisă, dar nu-mi dădea prin cap să păşesc dincolo de prag, în subsol. Am reuşit s-o fac, iar Profesorul a venit, a închis uşa în urma mea şi continua să se uite la mine stupefiat.

— *Cum* ai reuşit să te întorci? îngăimă el.

— Nu, i-am replicat eu. Vreau să-mi spui totul, ce naiba e chestia asta, unde am fost şi cine era tipul ăla din pivniţă?!

* * *

Urcasem la loc în bibliotecă. Îmi luasem alt pahar, fumam, beam şi îl ascultam pe Profesor.

— Intrusul îmi strigase să nu fug, pentru că deţinea un mesaj urgent pentru mine şi nu avea mult timp, deoarece poarta între universuri nu putea sta deschisă decât extrem de puţin timp. Mi-a spus să nu primesc, *sub nici o formă,* Premiul Nobel sau propunerile Armatei. Mi-a mai explicat că poarta se va deschide în 1996, pe 20 septembrie.

— Astăzi! Acum!

— Da, astăzi şi acum. Şi mi-a mai zis să am mare grijă de Sabina, că o să... Atât a apucat să-mi spună, că o să... Apoi totul a încetat – fie că deja leşinasem eu, fie că poarta se închisese. Şi ţi-am zis că îi văzusem faţa, nu?

— Erai *chiar dumneata,* Profesore, aşa e?

— Exact, încuviinţă bătrânul din cărucior. Eu, în alt univers, reuşisem să creez un sistem de comunicare între lumi, ba chiar să prevăd viitorul în

celelalte variante ale multiversului. Şi aşa eram obsedat de grija pentru Sabina, dar după ce mi-am spus eu mie, am fost de-a dreptul panicat.

— Crezi că a fost mâna securiştilor? l-am întrebat cu lacrimi în ochi.

— Nu ştiu, George. Tu ai fost acolo, tu ar trebui să-ţi poţi da seama mai bine.

Am tăcut amândoi vreme de câteva minute. Nu m-am uitat la el, dar sunt convins că avea şi el lacrimi pe obraji.

— Ulterior am înţeles că, nu ştiu exact cum, Profesorul celălalt îmi aranjase şi să primesc această vilă, continuă Profesorul. Probabil o fi apărut pe post de fantomă, convingându-i pe ţăranii aceia bătrâni că o să-i bântuie până îmi vor da casa.

I-am povestit şi eu ce văzusem pe lumea cealaltă. Profesorul se declară scos din minţi de faptul că avusesem o şansă, probabil unică – aceea de a găsi un sistem prin care să mă întorc în lumea mea.

— Iată de ce nu voiam să treci pragul, îmi spuse el. Întoarcerea în propriul univers este extrem, extrem de dificilă. De fapt, există şanse să nu te mai întorci *niciodată.* Poţi nimeri într-o lume foarte asemănătoare, dar nu în aceeaşi. De pildă, nu vei recunoaşte niciodată vreo diferenţă, dar, de exemplu, Oceanul Pacific va avea cu 100.000 de litri de apă mai puţin, sau peninsula Yucatan va avea doi metri pătraţi în plus – atât cât să nu-ţi poţi da seama! Vei sta lângă soţia ta, o vei recunoaşte, *dar nu va fi ea.* Vei sta lângă... oh, Doamne, iartă-mă. M-a luat gura pe dinainte. Te rog să mă ierţi. Ceea ce voiam să-ţi spun este că ai avut un noroc senzaţional că te-ai putut întoarce în lumea ta. Poate altă dată vei străbate mii şi mii de universuri până să...

— Hei, stai aşa! Ce te face să crezi că am de gând să mai trec de uşa aia nenorocită?!

— Păi de ce crezi că te-am chemat aici? Eşti cel mai potrivit om pentru a face asta. Eşti foarte curios, nu o dată ţi-ai riscat viaţa pentru a face nu ştiu ce fleac de reportaj. Şi eşti şi motivat: vrei să-mi demonstrezi că nu a fost vina ta atunci, cu accidentul, şi că îţi pot încredinţa o misiune. Şi, pe de altă parte, eşti singurul om în care am deplină încredere. Şi apoi, de ce discutăm noi atâta – în fond, eşti deja primul *paranaut!* încheie Profesorul şi râse din toată inima de acest cuvânt.

Adevărul este că, spaima odată estompată, mă şi vedeam în postura primului jurnalist din istoria jurnalisticii care transmite nu din altă ţară, nu de pe altă planetă – ci din altă realitate! Dar, chiar şi aşa, în nici un caz acum, astăzi.

— Iar astăzi este singura ocazie pentru încă cine ştie câţi ani, poate

chiar ultima, cine ştie? Înţelegi? Poate fi acum sau niciodată.

— Şi crezi că îmi pot lăsa aşa, peste noapte, viaţa, soţia, copiii, cariera, totul – pentru a hălădui pe coclaurii multiversului? E nevoie de pregătire...

— Nu mai e timp, mă întrerupse Profesorul. Poarta va mai sta deschisă încă maximum 24 de ore, atât. După aceea, s-a zis. Acesta, este motivul pentru care tu trebuie să te duci *acolo* şi să descoperi modalitatea de a deschide poarta multiversală la comandă şi de a-ţi putea alege exact lumea în care vrei să ajungi. Eşti, la ora actuală, singurul om de pe Pământ care poate face acest lucru.

— Fii serios. Vei găsi oricând pe altcineva.

— Dar nu vreau pe altcineva. Tu eşti cel mai potrivit. Cu altcineva nu discut. Nu am încredere în nimeni, şi nici timp.

— Atunci nu se va duce nimeni, acum, dar în mod cert se va duce peste câţiva ani.

— Glumeşti. Mie mi-au trebuit zeci de ani ca să elaborez teoria, ecuaţiile, totul... Lor le va trebui de câteva ori pe-atât. Poate nici măcar Stephen Hawking nu ar putea reface totul.

— Vrei să spui că nu vei dezvălui studiile tale?!

— Poate doar să fiu nebun! Primii care ar profita ar fi capetele alea seci de la Armată, care s-ar apuca să invadeze multiversul, să-l asasineze pe Hitler ori pe Stalin şi să vrea să schimbe lucrurile, ceea ce, crede-mă, s-ar sfârşi foarte neplăcut pentru armonia multiversului. Aşa că te conjur: du-te, chiar acum, caută-mă în multivers şi află ce trebuie aflat – şi întoarce-te!

— *Acum?* Mai avem 24 de ore, ziceai că...

— Da, dar te previn că vei face majoritatea drumurilor în timp real, aşa cum a fost şi cel de adineauri. În 24 de ore nu poţi găsi un om în Bucureşti, dar în miliardele şi miliardele de universuri din multivers?!

— Lasă-mă măcar s-o sun pe Daniela...

— N-ai timp, George. Crede-mă. Şi nici n-ai ce să-i spui, acum, la miezul nopţii. Mai rău o sperii. Află la timp secretul şi îi vei spune „Bună” mâine seară!

Fir-ar să fie! Bătrânul avea dreptate. Ce-i puteam spune Danielei la ora 1 noaptea? O sunasem după-amiază, când plecasem de la Constanţa.

* * *

Eram din nou în faţa uşii de la subsol.

— Poarta aceasta se pare că face legătura între mai multe universuri,

toate foarte asemănătoare. Seamănă mult între ele, dar nu sunt complet identice. Ţine minte că vei putea găsi multe universuri care ţi se vor părea perfect identice cu al nostru, dar nu va fi nici unul al nostru.

— Atunci să stabilim o parolă...

— N-are rost, George, oricum o vor mai stabili şi alte o sută de miliarde de Georgi şi Morari.

— Atunci cum voi putea şti că mi-am îndeplinit misiunea?

— Simplu: pentru că vei fi descoperit sistemul de orientare între lumi, între realităţi, între universuri! Iar când vei dori să pleci dintr-un univers, va trebui să te duci în apropierea unor porţi naturale. Acestea există în absolut toate universurile şi pot fi chiar prezise matematic în funcţie de anumiţi factori. Îţi voi da un aparat care măsoară anumiţi parametri – câmp electromagnetic, câmp gravitaţional, radiaţie remanentă etc. – şi, în funcţie de valorile acestora, calculează amplasarea punctelor de alterare a rezonanţei. Este suficient să te apropii de acele puncte, aparatul în cauză intensifică dizarmonia şi eşti „supt” în poarta care te va arunca mai departe, în altă lume.

— Sper că aparatul e portabil... încercai eu o glumă.

— Iată-l. Profesorul îmi întinse un lănţişor de care era prinsă o tăbliţă metalică, groasă de câţiva milimetri. Mă instrui cum s-o pun la gât şi cum să mă folosesc de ea, după care îmi mai dădu bani, o lanternă şi alte câteva obiecte utile. Apoi se îndepărtă de mine, iar eu am deschis uşa larg. Am *N-am* aşteptat *simţit* câteva *mare* clipe, *lucru*, după *nici* care *o* am *senzaţie* păşit *stranie*, dincolo de *De* prag, *data* încercând *aceasta* să *nimerisem* simt *într-o* cât *cameră* mai *plină* bine *de* trecerea *calculatoare*, dintr-o realitate *dar* în *în* alta. *care nu se afla nici un om.*

M-am uitat pe geam şi am remarcat spaţiul din faţa Casei Presei Libere – clădire în care mă şi aflam. Am ieşit din încăpere şi am mers pe un culoar lung, prin locuri în care păşisem zi de zi, altă dată, în lumea mea. Dar unde erau oamenii?

Am aflat răspunsul la întrebare când am ajuns la etajul unu. Pe hol avea loc o şedinţă sau ceva asemănător. O persoană congestionată vorbea cu un glas sonor şi pe un ton revoltat:

— ...este un poruncitor şi trebuie făptat în dreptuire!

— Da, da, să fie judecat! se auziră nişte voci.

— De plidă, el l-a învinuit pe Coparu că nu este un adevărat tăţist, că nu-şi iubeşte tăţia!

M-am îndepărtat. Indivizii păreau refractari la neologisme, iar eu însumi mă simţeam un neologism în lumea lor. M-am dus la portar şi l-am

întrebat dacă pot să telefo... să, pardon, să sun de acolo. Omul îmi spuse că nu pot zbârnâi, pentru că audedepartele este stricat, dar că pot lua ridicătorul până la placa doi, la *mine în* cameră. Acolo m-am şi dus. La *mine*? Până acum nu-mi trecuse prin cap că, în multe din aceste lumi, aveam să mă întâlnesc cu mine însumi, că existam şi eu însumi.

În biroul pe a cărui uşă scria „Foaia ZILNICUL – Gheorghe Avram, întocmitor-căpetenie” se găsea o blondă fermecătoare. Aşadar, nu numai limba română suna aiurea, iar eu nu mai eram George, ci Gheorghe, dar aveam şi o altă secretară. În fine, un avantaj în toată nebunia asta!

— Aa, jupâne Avram. V-aţi întors aşa de rep... Hei, dar când v-aţi şi schimbat?

Fata era sincer uluită. Am înţeles că eu-Gheorghe tocmai ieşisem, probabil de câteva clipe.

— Aşa sunt eu, iute. Zbârnâie-l, te rog, pe profesorul Moraru.

Blonda se conformă, apoi îmi întinse receptorul.

— Poftim primitorul, jupâne Avram. V-a mai zbârnâit şi cucoana Dumitriu, de la „Slobodenia”. Zicea că va tărăgăna întâlnirea, trebuie să facă acasă un tratament cu contravieţuitoare.

— Cu ce?! am întrebat. La Profesor nu răspundea nimeni, aşa că am închis.

— Contravieţuitoare! Ştiţi, penicilină, oxacilină...

Lumea asta sărise peste cal. Aveau o jenă grozavă de neologisme. Dar cine era Poruncitorul care trebuia, se pare, acţionat în justiţie? Am dat drumul la televizor, la ştiri.

— ...izvoare deznumite dinlăuntrul Vorbariului au adeverit oprirea logofătului Ionete, care a subtras apropiator zece mii de taleri din numărătorul cetei de coşbeşică...

Cea mai bună traducere pe care o ghiceam era următoarea: „Surse anonime din interiorul Parlamentului au confirmat arestarea ministrului Ionete, care a sustras aproximativ zece mii de dolari din contul echipei de baschet...”

— Paceverde a conblestemat întrevenirea în putere a orăşenilor împotriva opritorilor de la mijlocaşa nespargibilă de la lângă îngerii, din SLA...

Asta era mai greu, dar şi mai fascinant. „GreenPeace a condamnat intervenţia în forţă a poliţiştilor împotriva greviştilor de la centrala amotică de lângă Los Angeles, Statele Lipite ale Americii...”

Am plecat de la serviciu în maşina mea numită aici Cer, şi m-am dus la Profesor acasă. Pe drum am văzut o groază de denumiri care m-au distrat de minune: „Mănâncăiutele Alu’donald”, „Către cerușă”, „Către sineuliţa

Bucureşti-Piteşti”, „Margine de iuţeală: 60 miimetri la ceas”. Am oprit la un stop să întreb un tânăr pietrar (v-aţi prins, un rocker!) ce naiba-i aia ceruşă şi să văd ce muzică ascultă.

— Aăă, ceruşă e chestia aia unde se pământesc păsăroşii cu refaptă, mi-a spus el. Mi-a trebuit ceva timp să-mi amintesc că „avion” vine de la latinescul „avis”, adică pasăre, şi să-mi dau seama că ceruşă era o uşă spre cer, probabil Otopeni, unde aterizau avioanele cu reacţie! Când l-am întrebat ce gen de muzică ascultă, mi-a răspuns:

— Piatră, miştişinvârţi... Ştiţi, Fecioara de Fier, Popa Iuda, Pupătura, Roşadânc, Fierotania, Tremurând Ştefănescu...

Amuzat peste măsură, am recunoscut Iron Maiden, Judas Priest, Kiss, Deep Purple, Metallica, Shakin’ Stevens, despre care citisem în rubrica de muzică a ziarului la care lucram...

Ajuns la apartamentul din oraş al Profesorului, am sunat la uşă. Mi-a deschis chiar bătrânul savant. Am fost un pic surprins să-l văd că nu mergea în cărucior, ci se ţinea, bine pe picioare. M-a primit bucuros. Dar ceva nu era în regulă! Urmărit de o presimţire care îmi încreţea pielea pe mine fără să ştiu de ce, l-am urmat în birou. Secretara lui, cu căştile walkman-ului pe urechi, îmi făcu un semn vesel cu mâna.

— Ai zbârnâit cumva la mine? mă întrebă Profesorul.

— Da, dar n-a răspuns nimeni.

— Eram sigur... Alina, închide-ţi, fir-ar să fie, mergeomu’ ăla, să auzi când zbârnâie audedepartele!

Discuţia a durat o jumătate de oră şi am tot adus vorba despre lumi paralele, dar *acest* Radu Moraru nu ştia nimic despre o posibilă poartă între lumi. Şi, da, acceptase Premiul Boier pentru studiul părticelelor subnespargibile...

Am plecat. Ce naiba mă speriase însă aşa de tare în biroul Profesorului? Răspunsul l-am avut printr-o asociere stranie. Într-o vitrină era expus un „mergică-vorbică”, adică un walkie-talkie – aşa cum avusesem eu şi Sabina, confecţionate de tatăl ei... Şi mi-am dat seama, îngrozit, că în universul acesta aş fi putut s-o întâlnesc pe Sabina, la 13 ani după ce murise... Ba chiar în *mai multe* universuri! Asta mă îngrozea, dacă atâtea lucruri erau schimbate, de ce nu şi situaţia ei?!

M-am apropiat de un telefon public, cu gândul nebunesc de a suna la mine acasă (la mine-Gheorghe, se subînţelege). Oare voi da de Sabina? Sau va fi o altă femeie?

Sau, şi mai oripilant, va fi Sabina caricaturizată sau parţială? Şi chiar dacă ar fi Sabina cea pe care o ştiam eu, nu este împotriva legilor firii să

vorbesc cu ea? De fapt, întrebarea era ipocrită. Împotriva legilor firii era, din capul locului, călătoria mea dintr-o lume în alta, împotriva legilor firii era faptul că vorbisem cu Profesorul *ăsta* dându-mă drept Gheorghe, în timp ce eu eram George, iar când Gheorghe se va întâlni cu Profesorul, va fi uluit să audă că l-a vizitat fără să ştie... Aşa că ce mai conta dacă mă întâlneam cu o persoană care, în varianta mea a story-ului lumii, decedase în urmă cu 13 ani într-un accident de maşină? Păi conta, imbecilule, conta enorm. În primul rând, conta pentru mine. Trăind normal, într-o singură lume, ai certitudinea că cei care mor nu se mai întorc. Acest lucru atât de dureros este, însă, pe undeva, în mod paradoxal, pozitiv. Pentru că îmi închipui că mult, mult mai dureros ar fi ca persoana pe care o iubeai atât de mult să învie, de pildă, la 15 ani după ce închisese ochii, adică să fi economisit 15 ani, în timp ce tu eşti mai bătrân cu 15. Sau, o dată înviată, fiinţa aceea îţi va frânge inima din nou, părăsindu-te pentru că te învinuieşte de moartea ei...

După accident mi-a fost cumplit de greu să mă obişnuiesc cu pierderea Sabinei. Într-un fel, nu m-am obişnuit nici astăzi. Dar am reuşit să trec suferinţa într-un sertar mai de la fundul minţii şi să mă ocup de realitatea imediată; este, de altfel, singura modalitate de a nu înnebuni. Acum însă, a vorbi cu fosta mea soţie era ca şi cum durerea ascunsă s-ar transforma într-o bombă care mă va face praf şi pulbere.

Am stat lângă telefon, cu fisa în mână, aproape o jumătate de oră. Am răsucit problema pe toate părţile. Am ascultat – fără să aud pe moment – fragmente din conversaţiile altora. O tânără era fericită că îşi cumpărase „cuptor cu valuri mici” (cu microunde), iar un domn bine îmbrăcat încerca să-i vândă cuiva „un socotitor Aluintoş, cu clăpăraie, şoricel şi veghetor” (adică, se vede, un computer Macintosh cu tastatură, mouse şi monitor). Da, desigur, putea vinde şi făcăciuni de la Micmoale – de pildă Geamuri – despre care poate l-ar fi distrat să afle că la noi se numeau produse Microsoft, de pildă Windows... în cele din urmă, am renunţat să-i mai telefonez posibilei Sabina. Da, aşa era corect şi sănătos. Un bărbat trebuie să fie tare. Am început să caut o poartă către o altă lume. Aparatul mi-a indicat rapid una la 1,2 kilometri, undeva în zona Hanului lui Manuc. M-am dus pe jos, încercând să-mi mai aerisesc puţin creierul înfierbântat. Mi-am adus aminte că în limba croată cuvântul pentru helicopter este „aerovârtojnic”, ceea ce mă amuzase nespus la vremea respectivă, dar aici, în patria – sau „tăţia” – aceasta, Creatorul chiar exagerase. Într-o „prăvălie de arme” se vindeau „învârtitoare Mânz, teapa 38, cu 8 focuri”. În faţa unei „prăvălii de nuri”, chiar am izbucnit în râs. Era un sex-shop ca oricare altul, dar

denumirile m-au făcut să râd cu lacrimi, cu toată apăsarea din capul meu. Erau expuse „ştrembeleaguri prefăcute", „tremurici cu două iuţeli", „izmene muiereşti răsculătoare", „iruri pentru mădulare nevolnice", „păstrătoare", „jurnale cu cucoane despuiate" sau cu „jupâni pidosnici"...

Am plecat mai departe când mi-am dat seama că lumea se uita cruciş la mine cum râdeam în hohote în faţa vibratoarelor, fie ele şi cu două viteze! La mişcătorul „Luceafărul" rula filmul „Ziua neatârnării". Ai naibii, ajunseseră şi *aici!* La „Scara", văzusem mai devreme, era „Nii îndărât cu mânie".

Mergând către locul cu pricina, sub ochii mei, o bucăţică din Hanul lui Manuc *lipsea,* prin locul respectiv văzându-se o porţiune dintr-un tren care trecea în viteză. Spărtura din han se mărea; acum erau două peisaje, în mod clar, dar întrepătrunse în aşa fel, încât nu puteai pricepe nimic. Apoi lumea cealaltă începu să predomine. Se făcea frig şi se întuneca rapid. Trecusem în alt univers.

Am tresărit când s-a apropiat de mine un om cu faţa diformă. De fapt, nu era atât diformă, cât caricaturală. Ochii porcini încadrau un nas ca o vânătă, iar la o privire mai atentă îţi pica fisa că unul dintre ridurile mai adânci de pe faţă era chiar gura.

— Actele la control, se răsti el cu o voce răguşită.

— Ăăă... da, desigur. Mi-am căutat buletinul în buzunar, rugându-mă la Dumnezeu să corespundă. Ghearele caricaturii umane mi-au smuls documentul, apoi îl băgară în buzunar fără să-l deschidă.

— Nu vă uitaţi în el?! l-am întrebat. El mă privi cu răutate – şi când s-au mai apropiat câteva persoane, am înţeles cu groază de ce. *Toți* aveau chipuri groteşti, hâde, cu dinţi inegali, urechi blege de 10-15 cm. nasuri borcănate sau lipsă, priviri crucişe, capete strâmbe şi smocuri de păr aruncate la nimereală pe craniu. Erau respingători.

— N-aveţi nici un drept să-mi reţineţi actele fără nici un motiv... am început eu, dar m-am pomenit cu un pumn în faţă, ca o dovadă că avea dreptul. Eram năucit. Mi-a sucit mâinile la spate şi mi-a pus cătuşele. O femeie cu nasul până dincolo de bărbie s-a apropiat şi s-a uitat la mine cu dezgust:

— Ticălosule! Scârbosule! mi-a aruncat ea. Nu ţi-e ruşine să umbli aşa pe stradă?!

Ceva m-a lovit puternic în urechea stângă. Am început să mă zbat. I-am tras un cap în gură celui care mă arestase, doborându-l, apoi am luat-o la fugă. Dar femeia de adineauri şi încă vreo zece persoane m-au înconjurat. Cineva m-a lovit pe la spate, în rinichi, apoi am încasat un picior în

burtă. Un cuţit sclipi în lumina felinarului. Mi-am văzut moartea cu ochii în noaptea din lumea aceasta grotescă, linşat pentru că nu eram respingător ca ei... Dar răsună un foc de armă şi agresorii mei se risipiră. Cu pistolul în mână, poliţistul mă ridică şi mă împinse lângă un zid, protejându-mă de furia mulţimii.

— Aici 041. Am un frumos şi o posibilă linşare, vorbi el precipitat în staţia radio. Nu ştiu de ce. Dar îmi venea să râd. Bănuisem eu întotdeauna că sunt frumos, dar de data asta...

Prefăcându-mă că îmi pipăi locurile în care fusesem lovit, mi-am activat aparatul pentru a găsi cât mai urgent o poartă pe unde să ies din lumea asta nebună. Femeia care mă apostrofase mai devreme apăru din nou, în primul rând al celor care ne înconjurau. Scuipă spre noi, apoi aruncă o piatră care nu mă nimeri, în schimb îl lovi în obraz pe poliţist. Acesta înjură îngrozitor şi împuşcă femeia în frunte. Eu paralizasem. Bătrânica era pe jos, iar sângele îi ţâşnea ritmic, în mod oribil, din gaura din cap. Altcineva aruncă în noi cu o sticlă plină cu băutură, dar nu ne lovi, ci se sparse de perete. Atunci poliţistul trase câteva focuri în mulţimea care se risipi urlând; în urma lor rămaseră două alte cadavre, iar un tânăr rănit la genunchi încerca să se târască, ţipând de durere. Atunci apăru duba poliţiei.

Aceasta ar fi putut să-l ocolească pe rănit, dar îl călcă cu bună ştiinţă; am închis ochii, nemaisuportând grozăviile. Aparatul îmi semnală că eram la 3,7 km de cea mai apropiată poartă! Dumnezeule, până aici mi-a fost! Din dubă şi din închisoare nu aveam cum să scap... Am vrut să privesc la cer ultima dată; atunci, omul meu avu o reacţie ciudată. Îmi puse labele sale greoaie peste ochi, urlându-mi în ureche să nu îndrăznesc să mă uit în sus. El şi un alt poliţist mă băgară în dubă, cu lovituri de baston în cap şi coaste.

— Cum de ai tupeul să te uiţi la zeul nostru, nenorocitule?! îmi şuieră Nas-de-Vânătă. Şi-mi mai trase un pumn care mă aruncă de pe banchetă. Uşile se închiseră, iar duba porni. Zeu? Ce rahat de zeu? Şi ce-i poate scoate din minţi în halul ăsta pe oamenii de aici? Duba gonea, eu eram pe jos bătut, legat şi zgâlţâit. Nas-de-Vânătă mă privea cu răutate. Mârâia ca un animal şi firişoare de salivă îi curgeau pe la colţurile gurii. Celălalt poliţist, slab ca un ţâr, dar cu pumni osoşi, cu o faţă îngustă, tăioasă, care-mi amintea de Ciocănitoarea Woody, se deschise la şliţ. Oroarea mea crescu, pentru că asta ar fi pus capac la toate: arestat, bătut, cvasilinşat, iar acum şi violat – şi încă de un monstru! Dar Woody nu avea treabă cu mine. Nas-de-Vânătă se întoarse către el şi cei doi bărbaţi animalici se sărutară pe gură, cu violenţă, muşcându-se. Am profitat de ocazie pentru a încerca să

mă uit în sus, prin geamul din plafonul dubei. Un bocanc în cap m-a rostogolit în colţul celulei ambulante, iar Woody, cu trăsăturile – şi aşa groaznice – deformate de ură, îmi spuse să nu mă uit în sus dacă nu vreau să-mi scoată maţele şi să mi le facă bretele. Apoi îl posedă cu sălbăticie pe colegul său, în duba care gonea şi se zgâlţâia în semiîntuneric şi nebunie halucinantă... Nu, nu era posibil. De unde atâta răutate, atâta demenţă?! Dumnezeule – aşa eram şi eu în lumea asta? Şi Daniela? Şi...

Am vrut să mă ridic şi să mă arunc la ei, înnebunit, dar am simţit că aparatul îmi spunea ceva. În fine, o veste bună: datorită mişcării maşinii, mă apropiam de poartă, care era acum la numai 1,9 km! Cu ochii închişi, să nu văd abominabila sodomie violentă de pe banchetă, m-am rugat să ajung la poarta spre multivers înainte de a ajunge la închisoare. Mai aveam 900 de metri când duba se opri. Am început să plâng. Doamne, cât de neînchipuit de frumoasă este Daniela! Şi Smaranda, şi micuţul Alex... N-o să-i mai văd niciodată!

Uşa dubei se deschise. Eram pe o stradă bine luminată, unde două femei bine îmbrăcate snopeau în bătaie un mic cerşetor. Una îi sucise o mână la spate, iar cealaltă îi dădea capete în gură, până se umplură amândoi de sânge. Poliţiştii coborâră din dubă, nu înainte de a mă lega, cu alte cătuşe, de un mâner metalic. Bietul copil căzuse pe jos, iar cele două walkyrii în mizerie – cu obrajii plini de bube şi buhăiţi, cu dinţi care le ieşeau din gurile strâmbe – îl tocau mărunt cu tocurile. Lumea se adunase şi aclama frenetic. Nimeni nu-i luă apărarea cerşetorului. Probabil că nici gardienii mei n-ar fi făcut-o, dar aveau ordin. Nas-de-Vânătă îşi luă avânt şi o lovi cu bocancul în piept pe una dintre femei, proiectând-o prin aer în parbrizul unei maşini parcate, pe care îl sparse. Mulţimea era în delir; ochii le luceau în cap. Le curgeau balele şi grohăiau satisfăcuţi. Woody o lovi pe cealaltă femeie cu bastonul în cap. Dărâmând-o la pământ, apoi îi fractură un braţ cu o lovitură seacă de bocanc. M-am uitat pe cer – dar nu se vedea nimic deosebit din poziţia în care eram. Apoi mi-a picat fisa – pe cer, la ora asta, nu putea fi decât Luna. Să fie lună plină? Ar fi o explicaţie, dar nu a întregii situaţii. Totul era mult prea grotesc şi violent aici! Poliţiştii azvârliră în dubă cele două corpuri inerte, urcară şi ei, închiseră uşile şi maşina porni. Mergea în direcţia cea bună; în curând mai aveam numai o sută de metri până la poartă. Woody şi Nas-de-Vânătă violau femeile leşinate, scoţând urlete animalice de plăcere şi uitându-se în sus, pe cer. N-am mai rezistat şi m-am ridicat de acolo, uitându-mă şi eu. Se pare însă că ajunsesem chiar lângă poartă, deoarece porţiuni din dubă şi din cer începură să fie ocupate de nisip şi valuri. Înainte de a dispărea din duba care trecuse

chiar peste poartă, eliberându-mă spre stupoarea lui Nas-de-Vânătă, care mai lovi doar aerul cu bastonul, căci eu plecasem, am zărit Luna. Ca şi în lumea noastră, relieful de pe suprafaţa ei închipuia o figură omenească. Dar acesta era chipul unui om rău, pervers, crud, barbar, grotesc şi, fără îndoială, *nebun*.

* * *

...Cu vremea, am pierdut numărul lumilor prin care m-am perindat. Cele 24 de ore trecuseră de mai multe ori; cred că rătăceam prin multivers de vreo săptămână. După incidentul din universul unde oamenii adorau chipul hâd al Lunii, care le indusese trăsăturile sale dar şi demenţa, nimerisem pe o plajă unde am dormit mai bine de o jumătate de zi, epuizat, bătut şi demoralizat. Au urmat apoi lumi mai paşnice, dar din ce în ce mai diferite de a noastră. Am vorbit cu zeci şi zeci de profesori Radu Moraru, m-am văzut pe mine însumi de câteva ori şi am reuşit să evit întâlnirea cu Sabina – acolo unde trăia. Dar despre ceea ce mă interesa, n-am izbutit să aflu nimic nou. În unele lumi Profesorul era medic, în altele nu exista deloc, într-una avea patru luni şi mi-a făcu pipi pe pantaloni!

Mă mai frământa un gând. Radu Moraru – cel de la mine de acasă – îmi spusese că în toate lumile existau porţi naturale de trecere între universuri. Înseamnă că acestea trebuiau să existe şi pe Pământ, şi atunci cea din subsolul vilei nu era singura! Mă minţise Profesorul când spusese că ni s-a oferit, poate, singura şansă a omenirii? Şi de ce? Era prea bătrân ca să mai aştepte? Sau avea alt plan cu mine?

Apoi, la un moment dat, ceva s-a mai reglat în maşinăria multiversului, deoarece am observat că începusem din nou să vizitez lumi mai asemănătoare cu cea din care proveneam eu. Gradul de asemănare cu universul meu descria o curbă asimptotică, ce le făcea din ce în ce mai asemănătoare, dar niciodată *perfect* identice. Oare aveam să mă întorc acasă din întâmplare sau pentru că îl voi fi găsit pe intrusul din pivniţă ori altul suficient de similar? Sau mai exact – oare aveam să mă întorc acasă? Câte lumi ca a mea ziceau supuşii preşedintelui Eminescu că există? Nouăjnouă la puterea o sută patruzeci şi câte de mii?... Era ca şi cum aş fi căutat acul în carul cu lumi.

Într-una dintre lumile vizitate era însă să încalc, fără să vreau, interdicţia pe care mi-o impusesem în legătură cu Sabina. Găsisem un univers paralel în care regimul islamist (care deţinuse puterea între 23 august 1944 şi 15 noiembrie 1987, când revolta de la Braşov declanşase revoluţia –

fusese înlocuit cu altul comunist, salvator, condus de un tânăr ambiţios, Ilie Iliescu, minerul din Valea Jiului care îl omorâse cu o piatră, în 1977, pe paşa Ali Ceauş şi fondase, după revoluţie, Partidul Democraţiei Mignereşti – dar în rest lucrurile erau foarte asemănătoare cu cele de acasă. Eu însumi eram identic, iar Profesorul era leit cu „originalul" – doar că era ministrul Ştiinţei. Aşteptând în anticameră să fiu primit la el, am auzit deodată vocea Sabinei, dincolo de uşa care dădea în holul prin care venisem. A fost unul dintre cele mai puternice şocuri pe care le-am avut în decursul odiseei mele multiversale. Nu, nu trebuia s-o văd! Totul s-ar fi dus de râpă. Dar unde să fug?! Sabina spunea în gura mare că vrea să intre la tatăl ei. Uşa de la cabinetul acestuia s-a întredeschis, eu eram exact la mijloc. Încă o clipă şi eram pierdut... N-am avut încotro, îmi imaginez mutra secretarei când n-a mai găsit pe nimeni acolo. „Unde o fi dispărui domnul acela bine – s-a evaporat?!" Ba bine că nu.

* * *

Kalkulele mele erau korekte. Teoria era korektă. Şi totuşi, prin poarta kare dădea szpre multiversz nu sze yngheszuia nimeni. George nu mai revenisze yn cele 24 de ore sztabilite. Mai rău, trekuszeră şasze zile de kynd trekusze *dinkolo,* prin uşa de la szubszol. Oare va mai reveni vreodată? Oare va mai reveni, vreodată, *vreun* George, indiferent kare dintre ei, ynsză unul kare szä-mi adukă răszpunszul mult aşteptat? Pentru a 12 oară am vrut szä pun myna pe telefon şi sz-o szun pe szoţia lui kare, kred kă trecea prin klipe yngrozitoare. Ştirea fuszesze dată şi la televizor: un redaktor de la ziarul „Kotidianul" diszpărusze fără urmă, după ce i-a luat un interviu kapului mafiei din Konsztanţa... Dar ce szä-i szpun bietei femei? Kă i-am trimisz szoţul yn multiversz?!

Myna mi-a yngheţat pe pahar kynd am auzit un zgomot yn szubszol. Dumnezeule, venisze! Kyt de repede ymi permitea kăruciorul, am ajunsz la szubszol. Da! El era, yn karne şi oasze. Adikă – cel puţin aparent...

— Profeszore?... yntrebă el neszigur.

Ne sztudiam ku priviri lakome, yncerkynd fiekare szä ghicim dakă omul din faţa sza eszte cel kăutat – originalul.

— Tu eşti? Am reuşit? Am ajunsz bine ynapoi?

— Aşa kred, i-am răszpunsz. Aşa pare szä fie.

— Cine a foszt Emineszku?

— Pardon?!

— Emineszku! Şi Vitan, şi... kynd a ynceput al doilea război mondial?

— Da, ynţeleg. Emineszku a foszt cel mai mare poet romyn, 1850–1889. Vitan, un kartier. Iar războiul a izbuknit la 1 szeptembrie 1939. Pentru Romynia, yn ’41.

George a reszpirat uşurat. Şi eu la fel; deşi ceva mă rodea, ceva nu era yn regulă. Sau mi sze părea?

— Hai szusz, yn szufragerie, sză-mi poveszteşti. Ce-ai păţit la okhi? Te-ai bătut ku cineva?

— Am foszt aresztat pentru kă eram inszuportabil de frumosz, rysze oboszit fosztul meu ginere, tolănindu-sze pe kanapea, ku paharul yn mynă. Şi, te rog, dă-mi şi o ţigară. Nu găszeşti yn tot multivcrszul tutun bun ka aici! Au o mahoarkă yngrozitoare prin realităţile alea paralele. (George yşi aprinsze ţigara şi trasze din ea cu neszaţ.) „Da, e limpede, szunt akasză. Bun...”

Se apukă să poveszteaszkă, jukyndu-sze neatent cu pakhetul de ţigări. Tokmai ymi szpunea deszpre kuptorul ku valuri mici, kynd szări ka arsz de pe szkaun şi mă privi yngrozit. Ce păţisze? Szau păţiszem eu ceva?

— *Nu eşti profeszorul,* ymi szpusze el livid.

— Ba vezi bine kă szunt! Sztai josz şi linişteşte-te.

— Uită-te la pakhetul de ţigări... Ce szkrie pe el?

— „Karpaţi”, deszigur.

— Tokmai! în lumea de unde vin eu, ţigările asztea sze numeszk „Karpaţi”.

— Nu te ynţeleg. Ce diferenţă eszte yntre „Karpaţi” şi „Karpaţi”? Eu nu văd nici una.

Desen de Walter Riess

M-a privit ynkordat kyteva klipe. Se vedea kă gyndeşte intensz. Apoi pokni din degete.

— Aszta e! Nu kă nu *vezi* nici o diferenţă – nu *auzi* nici una. Dă-mi ceva de szkrisz.

Dumnezeule, avea dreptate. Szkriszesze pe hyrtie „Carpaţi”. Aszta nu era yn romyna *mea*. Suna abszolut la fel, era limba romynă – dar limba romynă din limba lui. Universzurile noasztre erau identice yn proporţie de 99,99%, doar kă unele szunete erau transzkrisze altfel. Deci nu era lumea lui. Am ynkhisz okhii, oftynd.

— Ymi pare rău, George. Ymi pare rău. Eszte o diferenţă szubtilă, dar *eszte*. Reală, inszidioasză. Orikum – ai aflat ceva? Lumile noasztre szunt totuşi atyt de szimilare, ynkyt ne putem ajuta unul pe altul. Sz-a yntymplat aici ce sz-a yntymplat şi la tine, ştim exakt ce ştiu şi ceilalţi doi George Avram şi Radu Moraru.

— Nu l-am găszit pe profeszorul din pivniţă, răszpunsze George şi ymi poveszti prin kyte trekusze.

— Îmi imaginez kă pot szä-mi aszum akţiunile dublurii mele din universzul tău, i-am răszpunsz eu la yntrebarea ku porţile yntre lumi de pe Pămynt. Şi-ţi voi explika: yn anumite szituaţii, aceszte porţi sze atrag unele pe altele, unindu-sze yn nişte fenomene greu de explikat matematik şi ku alte efekte faţă de cele iniţiale. Aşa sz-a năszkut Triunghiul Bermudelor la mine şi, fără yndoială, şi la tine. De aceea, porţile szunt mai rare akum, cea mai apropiată eszte undeva prin Irak, deci foarte departe şi yntr-o zonă inakceszibilă. Aşa kă, Profeszorul tău nu te-a minţit, şi nici eu pe fosztul meu ginere.

— Eszte o nebunie totul, oftă paranautul. Toate lumile asztea kare sze naszk nekontenit din fiekare fleak, toate variantele infinite la orice geszt al meu... Ce riszipă! Kyte lumi apar, sze dezvoltă, şi probabil pier yn fiekare klipă – eszte, pur şi szimplu, kopleşitor. Ştii ce eszte multiverszul? Eszte un cimitir al nemuritorilor. Toate aceszte lumi szunt eterne, dar pentru mine, pentru tine, szunt moarte. Szunt năszkute moarte şi mor rămynynd yn viaţă. Aici eu mor, yn altă lume mai trăieszk, yntr-o a treia nici nu m-am năszkut. Nemuritori năszkuţi morţi, aszta szuntem. La revedere, Profeszore! Îţi doreszk tot szukceszul poszibil.

* * *

Stăteam la pândă de două zile la copca din lacul îngheţat al multiversului, dar nici un paranaut nu catadicsise să-şi scoată nasul. Acest lucru

s-a întâmplat când începusem să cred că ecuaţiile nu erau bune şi că mă chinuisem în zadar. Paranautul care apăruse era un bărbat la vreo 45 de ani, care mă privea admirativ, dar admiraţia sa nu era de natură metafizică, ci de natură libidinoasă. Aşa că m-am grăbit să-mi trag în jos fusta scurtă, pentru a-mi acoperi picioarele bronzate, şi m-am prezentat:

— Rada Moraru, doctor în fizică.

Paranautul izbucni în râs şi n-am reuşit să-l opresc decât atunci când m-am dezbrăcat complet. Poate că aşa aveam să obţin o reacţie matură de la el!

— La naiba, spuse el. Poate crezi că, după una şi alta, mai am de gând să plătesc şi pensie alimentară în alt univers!

Şi, suspinând de râs, dispăru.

* * *

Camioanele treceau ca nişte bolizi prin doamna dr. Rada Moraru. De-abia am avut timp să mă feresc, un Porsche care venea în mare viteză îmi şterse şoldul, iar curentul de aer mă aruncă jos, drept sub roţile unui camion uriaş. Urlând, m-am ferit, întinzându-mă între pneurile masive în aşa fel încât colosul de metal să treacă peste mine. O secundă eternă totul se întunecă, monstrul hurui peste mine, iar zgomotul îmi bubuia în timpane, apoi trecu, iar eu m-am rostogolit spre marginea drumului, gâfâind.

Un mic cerşetor aşezat pe carcasa unui televizor stricat, mânca, foarte calm, seminţe. Se uita la mine cu mare interes, dar fără să mişte un deget. În spatele său, un oraş uluitor îşi înălţa spre cer zgârie-norii construiţi în stil gotic şi turlele rotitoare ale unor catedrale care scânteiau.

— Cum se cheamă oraşul ăsta? l-am întrebat pe puşti, după ce mă ridicasem, scuturându-mă de praf.

— Eşti diliu, îmi răspunse micul cerşetor, după o pauză. Continua să mănânce seminţe.

— Zi-mi, te rog, e cumva Bucureştiul?

— Mda, aprobă el. Da' tu în unde vii?

— De unde? Ăăă... de la Constanţa.

— Habar n-am unde-i asta, ridică el din umeri. Am văzut că pe degete avea numai inele de tinichea.

— Cunoşti oraşul? l-am întrebat.

— Îhâ.

— Îţi dau un lănţişor de aur, de 24 de carate, dacă mă duci la o adresă.

— Ţi-am spus că eşti diliu, repetă el.

Asta nu mai era diferenţă între universuri, era fix obrăznicie.

— Bine. Ce vrei să-ţi dau ca să mă duci unde am nevoie?

— Chelie. Îmi dai chelie?

Aveam un început de chelie, e adevărat, însă nu cred că la asta se referea seminţofagul din faţa mea! Şi, deşi argoul de pe-aici îmi era complet străin, ce-ar fi putut însemna „chelie” dacă nu bani?

— Da, sigur. Sunt un chelios.

— Nu prea pari, aprecie puştiul după ce mă măsurase rapid, din cap până-n picioare. Hai să mergem.

Alergând pe străzile straniului oraş, am avut brusc o revelaţie: *îmi plăcea să cutreier lumile*. Îmi plăcea să fiu paranaut. Îmi plăcea ce făceam! începeam să-mi dau seama că, până mai acum câteva zile, trăiam o viaţă de o rutină îngrozitoare. Trăiam în cercul meu strâmt, cum zicea Vitan. Pardon, Eminescu – am luat-o razna! Pe când aici, eram fascinat de maşinile cu statuete sculptate pe caroserie, de cerul verde, de merele sub formă de banane şi chiar de faptul că oameni bine îmbrăcaţi, coborând din Mercedesuri luxoase, mâncau seminţe din palmă, obicei care-mi era odios la ţiganii sau ţiganizaţii de acasă, dar care aici avea un farmec aparte. Din când în când, câte un om plătea pentru a putea învârti un robinet mare, roşu, din miile amplasate pe străzi, dar până la plecare nu am reuşit să aflu cu ce-i încălzea chestia asta şi la ce ajuta.

— Mai avem mult? l-am întrebat, după vreo oră de peregrinări, pe ghidul meu zdrenţăros, pe nume Arhibron.

— Dacă ajungem repede, nu, filosofă el foarte serios.

Chiar atunci, ochii îmi căzură pe un titlu scris mare pe prima pagină a unui ziar:

„Ţeghe Şâţă a fost acuzat în complicitate la peretele Băncii BAncora”. Acum, de-abia, îmi pică fisa. „Da’ tu *în* unde vii?” mă întrebase micul cerşetor, iar eu am crezut că vorbeşte el aiurea. Dar el nu vorbea aiurea. *Eu* vorbeam aiurea. Era clar, în universul acesta, civilizaţia umană era extrem de asemănătoare cu a noastră, dar printre cele câteva deosebiri se număra şi denumirea diferită a aceloraşi lucruri. De pildă, „chelie” se pare că însemna „bani”, iar prepoziţia „în” avea sensul de „de” şi invers. Româna de aici şi româna mea aveau acelaşi inventar, acelaşi lexic, dar conexiunile semantice erau făcute diferit, astfel încât erau practic două limbi străine. Acelaşi cuvânt în ambele limbi avea înţelesuri diferite în fiecare dintre ele. Hotărât lucru – îmi plăcea să fiu paranaut!

— Ce înseamnă „perete”? l-am întrebat pe Arhibron.

— Nu ştii? Atunci când pereţi o bancă. Intri cu puşca, le ceri filosofii,

apoi fugi.

— Hei, ia-o blând! Ai uitat că sunt diliu? Deci, „perete” înseamnă „jaf”?

Arhibron mă privi suspicios.

— Nu, „perete” înseamnă „perete”! „Jaf” e atunci când mergi cu primăvara.

— Acum e limpede. Dar filosofii ce sunt?

— Doamne, dar chiar eşti diliu! Biştari, mălai, mangoţi.

— Biştari! Aşa se zice şi la mine! Ştii, acolo de unde vin eu, noi avem alt cuvânt pentru filosofi: le spunem „bani”. Iar filosofii sunt nişte gânditori.

— Atunci sunteţi toţi dilii, ridică micul cerşetor din umeri. Exasperat, i-am arătat zidul unei clădiri şi l-am întrebat cum se numeşte limba lor. Dar nu mai apucă să-mi răspundă, pentru că Andrei Popa, un fost coleg de serviciu, îmi apăru în faţa ochilor.

— Centură, ce mai faci? Nu te-am mai văzut în mult. Arăţi cam tăvălit!

— Ăă... da, fac un curs de arte marţiale. Dar tu? Ce mai zici?

— Deschid acum la o raluca de televiziune.

Am mai schimbat câteva replici la fel de absurde, apoi Andrei Popa, sau Coţofana Axiomă, cum l-o fi chemat aici, plecă, probabil de aceeaşi părere cu Arhibron. Acesta îmi arătă o clădire vopsită metalizat.

— Aici e adresa. Îmi dai chelie?

M-am scărpinat încurcat în cap. Chelie nu însemna numai bani, e limpede. De unde să-i scot acum chelie?

— Arhibron, te rog, ascultă-mă puţin...

— Să nu-mi spui că nu-mi dai chelie!

— Aş vrea, din toată inima, dar nu ştiu ce-i aia chelie. Ai uitat că sunt diliu?

— Mori! exclamă el cu lacrimi în ochi. M-am pus în gardă pentru că nu mă gândisem că micul paria ar putea fi violent. Dar fraza lui următoare mă linişti: Eşti un mort!

— Ba spun viaţa, i-am replicat eu şi se pare că nimerisem cuvântul cel bun. Nu te-am omorât, dar am crezut că „chelie” înseamnă „bani”. Pardon, „filosofi”...

Arhibron se aruncă la mine, lovindu-mă cu pumnii, agăţându-se, trăgându-mă de haine, urlând:

— Eşti mort! Eşti mort!

Nu mă durea, dar lumea începuse să se strângă în jurul nostru. L-am desprins de pe mine şi el o luă la fugă, plângând. Deodată, o umbră mă

acoperi şi a trebuit să mă stăpânesc să nu ţip. Un colos de vreo doi metri şi jumătate, cu braţe cât un trunchi de copac şi înarmat până-n dinţi, stătea la doi paşi de mine.

— Sergent Cosan Ispea, se prezentă el. Doriți să faceţi o reclamaţie?

— N-nu, i-am spus eu. Nu, mulţumesc. Nu.

Poliţistul mă privi în ochi câteva clipe, apoi plecă. Dacă toţi oamenii legii erau aşa, cred că furtul era o crimă abominabilă! Am intrat în clădire. Îmi părea rău de micuţul Arhibron, dar realmente habar n-aveam ce putea însemna „chelie”, aşa după cum nu ştiam cum se zice la „perete” sau ce înseamnă să mergi cu primăvara.

Slavă Domnului, pe Profesor tot Radu Moraru îl chema. M-a primit imediat, ronţăind seminţe din palmă.

— Aaa, Centură, rău ai venit! Intră, te rog. Ia loc. Dar ce e cu tine? Ai păţit ceva?

— Nimic serios, profesore. Apoi am tăcut brusc, căci văzusem în bibliotecă un volum pe care Profesorul meu nu-l avea: „Multivers şi lumi paralele”.

— Profesore! Ai reuşit? Te poţi orienta în multivers? Adică, de multivers?

— Centură, eşti sigur că n-ai păţit nimic? La cap, mai ales?

I-am povestit totul, de la început, fără să omit nimic. Însă, pe măsură ce vorbeam, îmi dădeam seama că nu crede nimic din tot ce-i spun, ceea ce însemna că nu este el cel căutat. Am renunţat.

— Într-adevăr, sunt fizician şi mă ocup în problema lumilor paralele, însă exclusiv teoretic. Dar nu am auzit de Premiul Nobel, Sabina trăieşte, slavă Domnului, iar tu eşti maşina ei.

— Sunt ce? A... adică m-am căsătorit cu ea.

— Dragă Centură, nu ştiu ce-i cu tine. Vorbeşti fără noimă, nu mănânci seminţe şi susţii nişte absurdităţi.

— Ba e totul adevărat! Dacă vrei, îţi arăt şi aparatul pe care...

Am înlemnit, îngrozit. O sudoare rece mă acoperi. Nu mai aveam medalionul la gât! Rămăsesem fără putinţa de a mă orienta. Eram condamnat să rămân aici.

— Ticălosul! am exclamat. Ticălosul ăla mic mi l-a furat, când a sărit la mine! Nu, nu se poate. Sunt distrus...

Nu mai puteam rămâne aici nici măcar o clipă, mă sufocam. Fără să-l salut pe Profesor, am ieşit ca din puşcă, am coborât în stradă şi am început să mă uit după Arhibron, în speranţa disperată că îl voi găsi înainte de a fi supt de vreo poartă. În timp ce rătăceam în căutarea lui, încercam să-mi

alcătuiesc un mic vocabular român-român. Aşadar, dacă pe mine mă chema Centură, la brâu aveam un george. Primăvară putea însemna maşină, raluca era egal cu „post”, iar a deschide părea să fie a lucra, a munci. Cât de fără sens trebuiau să fie cuvintele mele pentru ei! Avea dreptate Arhibron – în lumea lor eram nebun. Am cumpărat un ziar, încercând să mă mai lămuresc. Am aflat, astfel, că „a chema” la ei este echivalentul lui „a mânca”. Acesta era motivul pentru care micul ticălos mă făcuse diliu. Practic, îl întrebasem: „Cum se mănâncă oraşul ăsta?!”, iar propunerea cu lănţişorul i-a sunat în urechi cam aşa: „Îţi tânjesc un lănţişor în rimă, în 24 de carate, dacă mă duci la o adresă”. M-am pomenit în faţa unui cinematograf care, în mod limpede, era echivalentul „Studioului” din Bucureştiul meu. O mulţime de tineri se înghesuiau să intre, iar când am citit ce film rula, am crezut că nu văd bine. Titlul filmului era compus dintr-un singur cuvânt, din patru litere, pe care nu-l pot reda aici, dar pe care, acasă, îl vedeam uneori scris pe garduri. Nu ştiu ce sens avea aici, dar dacă aş fi fost în stare, aş fi izbucnit în râs. Apoi m-am uitat pe afiş – şi chiar că m-a pufnit râsul. Scria: „Regia: Alan Parker, muzica: Pink Floyd”, Aşadar, iată cum se spunea la perete, la zid!

— Vă rog să vă opriţi, răsună deodată o voce groasă în spatele meu. Într-o vitrină am văzut că mă urmărea un poliţist. Era cu un cap mai înalt decât celălalt şi la brâu îi atârna o sabie cât mine de lungă, cu care cred că ar fi putut tăia o Dacie în două.

Nu era un om, era un monstru. Iar eu eram ilegal în România lui şi, probabil, considerat un nebun periculos. Am continuat să merg.

— Vă rog să vă opriţi, repetă el. Trebuie să vorbesc ceva cu dv.

Eram pierdut. Am vrut s-o iau la fugă, dar un alt poliţist, de vreo 200 kilograme, îmi apăru în faţă. Am renunţat şi m-am întors.

— Vă aparţine acest obiect?

Mi s-au înmuiat genunchii. În palma cât un platou de tort a poliţistului, medalionul meu părea o gămălie de ac.

— Da! Da, e al meu. Mi-a fost condus la câteva străzi distanţă, în un mic cerşetor, Arhibron. Acum vreo oră şi ceva.

— Poftim, şi fiţi mai însorit data viitoare.

— Mulţumesc din inimă! O să fiu *foarte însorit* vă asigur.

— Ce doriţi să se întâmple cu făptaşul?

— Ce doresc eu? (Mintea îmi funcţiona repede, trebuia să le prind din zbor. Deci aici păgubitul stabileşte pedeapsa victimei.)

— Ăăă – eliberaţi-l. Este şi aşa amărât.

— Sigur. Cum doriţi. Dar trebuie să semnaţi pentru eliberarea sa.

Cu medalionul la gât, mă simţeam iarăşi atotputernic. Pe măsură ce mă apropiam de secţia de poliţie, medalionul îmi semnaliza apropierea a două porţi. Asta era bine.

Arhibron era închis într-o celulă strâmtă, umedă. Mi se făcu milă de el.

— N-ai cumva nişte seminţe? Ăştia nu ne dau, cică nu avem dreptul, îmi explică el.

— Arhibron, am cerut să nu fii pedepsit, îţi vor da drumul.

— Da? Hm, eşti diliu, dar eşti în treabă.

— *Chelie,* am auzit deodată în stânga mea.

Un personaj important, probabil un ofiţer superior, îmi întindea mâna. În jos, pentru că avea şi el vreo doi metri şi jumătate. Am dat mâna cu el cam cum ar da-o un bebeluş cu un Magic Johnson acromegalic.

— Deci dorinţa dv. este să-l eliberăm? întrebă el.

— Desigur, cu orice preţ.

— Nici o problemă. Legea vă conferă acest drept.

Medalionul mă atenţionă că eram foarte aproape de poartă. Mi-ar fi părut rău să plec fără să-l eliberez pe bietul Arhibron. Poliţistul mi se adresă:

— Aşteptaţi aici, vă rog. Mă întorc imediat cu formularul ca să-l semnaţi.

Poliţistul a lipsit vreo două minute, cu care ocazie am văzut că pe biroul său exista un dicţionar explicativ. (Da, altă lume!) L-am răsfoit febril, căutând cuvântul „chelie”. L-am găsit. Dumnezeule! Mă simţeam îngrozitor. Mi se rupea inima. Fusesem un nemernic de doi bani cu Arhibron, fără să ştiu...

Ofiţerul se întoarse, am semnat, apoi m-am dus din nou la celula lui.

— Arhibron?

— Î.

— Arhibron... Chelie, i-am spus eu cât am putut de solemn, înclinându-mă, apoi i-am întins mâna. Ochii băiatului se măriră, apoi în ei apărură lacrimi. Se ridică de pe pat şi veni spre mine. I-am întins mâna printre gratii, iar el mi-o scutură cu putere, fericit.

— Niciodată, în viaţa mea, nimeni nu mi-a spus „Chelie”, suspină el. Mulţumesc, Centură!

Apărură gardienii. Unul dintre ei ţinea un topor gigantic în mâini. S-au oprit în faţa celulei micuţului cerşetor.

— Arhibron Sumifescu, conform Legii ochiul 32/1990, reclamantul Centură Avram a cerut eliberarea ta. Sentinţa va fi executată prin retezarea capului!

Nu, nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

— Ticălosule, şuieră cu ură Arhibron. Nenorocitule! Ţi-ai bătut joc de mine...

Eram disperat. Trebuia neapărat să-l salvez. Încă o clipă, şi ar fi fost prea târziu. M-am lipit de gratii şi l-am luat în braţe pe Arhibron, strivindu-mi medalionul de barele reci. Copacul creştea printre gratii, iar gardienii erau în apă până la brâu. O pasăre trecu prin tavan şi prin toporul din inox ridicat de unul dintre coloşi. Închisoarea dispăru şi ne-am prăbuşit amândoi într-un lac şi într-o nouă lume.

Sub apă era linişte, iar lumina care venea de la suprafaţă sclipea în miile de bule de aer ce erupeau din plămânii care se goleau ai lui Arhibron. Partea mai proastă era că eu însumi nu ştiam să înot. Într-o secundă nesfârşită, plutind între două ape, ca într-un vis unde totul se desfăşoară cu încetinitorul, mi-a trecut prin minte gândul stupid (stupid pentru că nu era momentul de reflecţii) că, în filme şi romane, eroul principal este întotdeauna pregătit pentru cele mai diverse situaţii – el se luptă ca un ninja, trage cu pistolul ca şi Corneliu Leu, conduce maşini, tractoare sau autobuze ca Damon Hill, pilotează avioane, elicoptere sau chiar nave cosmice cu nonşalanţa lui Luke Skywalker, cunoaşte calculatoarele ca Bill Gates şi, desigur, înoată ca Johnny Weissmüller. Dintre toate aceste calităţi, pot să spun că eu îndeplineam, oarecum, doar două: aveam permis de conducere categoria B şi cunoşteam câteva programe de editare texte pe calculator şi cineva îmi întrerupse reveria subacvatică apucându-mă de cap şi trăgându-mă la suprafaţă.

Când mi-am revenit, stăteam pe iarbă, iar deasupra mea era aplecată, îngrijorată, o femeie destul de nehotărât îmbrăcată, cu părul şi cu hainele ude. Lângă mine, Arhibron tuşea îngrozitor. Uitându-mă în jur, am văzut că eram înconjuraţi de un grup de femei şi bărbaţi. Eram într-o pădure, dar un stâlp de felinar strica armonia imaginii. Apoi am văzut că, în locul în care ne materializasem, zăcea scufundată pe jumătate o clădire de beton cu geamurile sparte, care ar fi putut fi Teatrul Naţional.

— Amande cos pelimezi? mă întrebă roşcata care mă salvase de la înec.

— Centură, unde suntem? mă întrebă şi Arhibron, între două accese de tuse.

— Greu în spus exact. De tot cazul, ce pot să-ţi zic este că ne aflăm de altă lume. Nu o să te mai întorci niciodată de locul ăla în unde am venit.

— Eşti un diliu vrăjitor, zâmbi Arhibron.

— Inte pare buremiţi? întrebă roşcata. Nu pricepeam nimic din ce-mi

spunea, deşi, în mod straniu, îmi făcea impresia că vorbeşte în limba română. În tot cazul, a română suna, dar o română în care literele erau dispuse cu totul altfel. I-am făcut semn că nu înţeleg. Tânăra râse, apoi ne duse pe amândoi într-o colibă extraordinar de curată şi ne dărui haine asemănătoare cu ale lor, iar pe ale noastre le puse la uscat. Între timp, i-am explicat lui Arhibron confuzia din cauza căreia era să fie decapitat. El însă uitase deja incidentul, fascinat de lumea în care ne aflam şi, mai ales, de o puştoaică nostimă căreia îi luceau ochii în cap de ghiduşă ce era.

— Vezi, îmi spuse el. Mi-a purtat noroc că mi-ai dat chelie. Aici îmi place, nu sunt blocuri, nu sunt primăveri care murdăresc aerul, nu sunt poliţişti...

Chelie nu avea nici o legătură semantică sau de alt fel cu lipsa pilozităţii capilare. Era o formula de salut care nu se adresa decât în împrejurări deosebite şi care exprima înaltul respect al celui care rostea cuvântul faţă de cel căruia îi era adresai. De pildă, dacă un tânăr o saluta de obicei pe mama logodnicei sale cu formula banală „Sărut mâna”, în seara în care urma să ceară mână fetei era obligatoriu să dea chelie. De asemenea, şefii de state se salutau între ei în acest fel, funcţionarul public dădea chelia cetăţeanului în slujba căruia lucra etc. Dar nu era vorba numai despre o convenţie socială; părea să fie mai mult decât atât. Formulei i se atribuia puterea de a interveni în soarta celui salutat, pentru ca acesta, la prima bifurcaţie a sorţii, să aleagă drumul cel bun. Era un fel de a-i ura cuiva „noroc” în ideea că simpla exprimare îi va şi aduce norocul.

Ideea nici nu era foarte absurdă sau neverosimilă. În fond, ce era aceasta decât o incantaţie, o invocare, o magie? De la mormăiturile şamanilor, la „baftă” adresată studentului înaintea unui examen, se consideră că există anumite formule care trezesc energii misterioase şi pot influenţa desfăşurarea evenimentelor. Ce altceva sunt descântecele, decât un fel de a da chelie? Iar structura poetică a lumii, de care vorbea Profesorul, confirma eficienţa acestor cuvinte.

Pe un plan încă necunoscut, ele intrau în rezonanţă cu structura lumii, influenţând-o, vindecând deochiul, despărţind soţi, aducând un subiect cunoscut la examen.

Nu ştiu cât era adevăr şi cât era mit, însă lui Arhibron se pare că îi ajutase. Unui cerşetor nu i s-ar fi adresat nimeni, niciodată în acest fel. Rostită în batjocură sau fără sinceritate, chelia nu avea efect. Seminţele şi darea cheliei distingeau cetăţeanul cu drepturi depline de un paria; şi dacă Arhibron putea ronţăi seminţe când şi câte voia, în schimb visul său fusese să i se spună o dată, din suflet, chelie, aşa cum un aurolac de la mine de

acasă visa, poate, să aibă o mamă care să-i spună poveşti la culcare. Lui Arhibron, mult râvnita chelie îi folosise. Am fi putut nimeri într-o lume nebună, cum era cea dominată de Luna barbară. Dar ajunsesem într-un fel de paradis postatomic, o grădină a Raiului amplasată peste ruinele unui oraş distrus sau poate doar părăsit. Pentru Arhibron, însă, era perfect.

Am stat o zi întreagă în această comunitate fericită. Mai mult din semne, dar poate punând şi de la mine, am înţeles că, în urmă cu mult timp, aici era un oraş mare, modern, care însă nu fusese distrus, ci părăsit. Omul era născut în sânul naturii, „proiectat” să trăiască în pădure, să mănânce hrană naturală... Or, civilizaţia tehnologică îl condamnase să locuiască în clădiri din beton şi oţel, să meargă pe asfalt, să se deplaseze cu maşina, să respire, să bea şi să înghită substanţe artificiale, într-un cuvânt, să sufere un stres al artificialului tot mai puternic. De aceea, când foarte mulţi au început s-o ia razna, s-au hotărât să abandoneze betonul şi lumina becului şi s-au reîntors la viaţa în mijlocul naturii.

Dar de un şoc am avut parte şi aici.

Unul dintre băştinaşi eram... eu. Exact trăsăturile mele, statura, vocea, gesturile; doar că era îmbrăcat altfel şi îl chema Ghirian Peluţă. I-am arătat o cicatrice de pe braţul stâng, de când – în adolescenţă – mă tăiasem cu cuţitul pentru a mă face frate de cruce cu un prieten. Râzând încântat, mi-a arătat şi el urma lamei metalice, în acelaşi loc. Fascinant.

Româna lor respecta întocmai regulile noastre gramaticale; structura limbii era perfect identică, de la topică şi intonaţie la declinare şi conjugare. De pildă, „eu mă gândesc – tu te gândeşti – el/ea se gândeşte” suna la ei „iu că şatesc – bi ză şateşti – mi de şateşte”. Bună ziua, bună seara se spunea peşar colomană – peşar bâcos. „La revedere”, care implică o prepoziţie, un prefix şi un substantiv derivat din verbul „a vedea”, avea următorul echivalent: „co ghemeleşine”, compus din prefixul ghe (rechemare: ghedevine) şi substantivul de la verbul „i meleşi”.

A doua zi, de dimineaţă, i-am spus lui Arhibron „co ghemeleşine”. Sobru cum nu-l mai văzusem niciodată, mi-a întins mâna şi mi-a dat chelie.

* * *

Se vede însă că urarea funcţiona numai în lumea sa, căci eu n-am prea nimerit bine de data aceasta. Mă aflam într-o încăpere luminată slab, în care două cadavre zăceau pe podea. Dar lucrul cel mai îngrozitor era că eu *nu aveam genunchi*. Stăteam în picioare, uitându-mă în jos cu o detaşare schizofrenică, cu o groază rece. Picioarele mele erau mai scurte, iar între

şolduri şi glezne nu exista nici o articulaţie. Femurul, libia şi peroneul se contopeau la mijloc. Am încercat să merg. Nu era prea greu, dar oroarea era mare. De ce nu aveam genunchi?! O explicaţie ar fi aceea că atunci când trec dintr-o lume în alta, corpul meu se dematerializează şi se rematerializează, de fiecare dată, dar de data aceasta intervenise ceva care îmi ştersese anumite informaţii din ADN, între distrugere şi refacere. În acest caz, eram pierdut definitiv.

Am ieşit din încăpere, păşind incomod de-a lungul unui hol lung, întunecos, din câte se pare de hotel. Când am ajuns la scări, cineva mi-a băgat o lanternă în ochi, urlând:

— Mâinile sus! Nu mişca! Poliţia!

M-am conformat. Din cauza luminii lanternei, nu vedeam decât o mână cu un pistol îndreptat spre mine.

— Isuse, George, ce cauţi aici?! spuse omul cu lanterna.

Am tresărit puţin, dar eram obişnuit cu astfel de întâmplări care fac farmecul multiversului.

— Aă... mă crezi că nu ştiu?

— George, le rog, nu te juca cu viaţa ta. Nu mă lua drept prost. Ce cauţi aici?

— Îl caut pe Profesor, i-am spus eu adevărul, în lipsă de ceva mai bun. Pe Moraru.

Poliţistul lăsă lanterna jos. Era totuşi suficientă lumină cât să văd că el era... chiar eu, dar mai tânăr. Deşi nu pot pricepe cine eram eu (paranautul) dacă eu (poliţistul) îmi spusesem George.

— Nu mă prosti cu aiurelile tale, îmi spuse celălalt crispat. Chiar dacă eşti fratele meu, îţi jur că dacă tu i-ai omorât pe amărâţii ăia doi, te închid. Şi, te rog, nu-l mai amesteca pe Profesor în predicile tale mincinoase. N-ai crezut niciodată în Profesor, George. Ţii minte, când eram mici, cum bunica ne citea din Biblie, ne spunea despre bătrânul care învârtea moara lumii, iar tu ziceai că-n ziua de azi există maşinării electrice pentru asta? Şi cum ne spunea despre învăţămintele Profesorului, iar tu...

— Opreşte-te, i-am spus. Ai dreptate.

— Dar bineînţeles că am dreptate. Iar tu, îţi jur, dacă eşti vinovat, ai toate şansele să-l întâlneşti pe Profesor, poate chiar în seara asta.

— Frate – i-am spus – nu înţelegi. Nu sunt vinovat. Şi îţi voi dovedi. Doar să nu te sperii...

— George, le previn, dacă faci ceva urât, te trimit drept în braţele Morarului!

— Nu, nu fac nimic. Vreau doar să-ţi arăt ceva. Uită-te la picioarele

mele. Te rog.

Mi-a luminat picioarele, i-am arătat că erau ţepene.

— Înţelegi? *Nu am genunchi.*

Se holba la mine fără să poată spune nimic. Când îi reveni vocea, mă întrebă:

— Ce naiba nu ai?!

— Genunchi, frate. Priveşte, nu-mi pot îndoi picioarele. Ştiu că e groaznic, ştiu că...

A fost rândul meu să amuţesc. Fratele meu păşi către mine – *şi nici el nu avea genunchi.*

— Nu ştiu despre ce aberezi, George, îmi şuieră el. Ştiu doar că hotelul e înconjurat, iar criminalul nu putea ieşi de aici. Iar dacă tu, un fanatic religios pe care eu însă îl consider doar un escroc, eşti aici, înseamnă că *tu eşti criminalul.* Altfel, n-ai fi putut ajunge aici decât... decât dacă treceai prin pereţi.

Chiar dacă, în realitate, eu nu aveam nici un frate, nu puteam să-l ucid pe acesta. Porunca a şasea era valabilă în tot universul, sunt convins de asta. Aveam un avantaj asupra lui: mi-ar fi fost mult mai uşor să-i omor, văzându-l pentru prima dată în viaţă, în timp ce pentru el era mai dificil: timp de o viaţă, fusesem fratele lui. Eu aş fi ucis un străin, el – un frate.

— Te implor, dă-mi o şansă. Vino cu mine în cameră şi-ţi voi arăta, i-am spus.

A acceptat. Poarta m-a tras afară din lumea lui pe când observam că nici cadavrele nu aveau genunchi, iar explicaţia era simplă: în lumea lor nu existau genunchi. E absurd pentru noi, chiar puţin ridicol, dar multiversul e compus din toate combinaţiile posibile ale unei istorii de miliarde şi miliarde de ani şi ani-lumină. Variantele sunt cvasiinfinite, iar în una din ele, „genunchi” nu însemna absolut nimic. Lumea aceasta nu recunoştea genunchii, şi nu i-a materializat.

* * *

În următorul univers, genunchii mei erau la locul lor. De altfel, bănuiesc că fuseseră bine mersi şi în lumea precedentă, dar, după cum spuneam, aceasta nu-i recunoscuse. Dumnezeule! Nu ştiu cât timp îmi vor mai rezista nervii în ritmul acesta. Am făcut, cu o satisfacţie imensă, câteva zeci de genuflexiuni, aşa, în duşmănie. Mă aflam într-una dintre nenumăratele cămăruţe de la subsol ale miriadelor de Profesori. Prin minte îmi trecu să las baltă totul, căutarea aceasta fără nici o şansă şi să mă stabilesc

într-o lume foarte apropiată de a mea. Eram epuizat. Fascinat, dar epuizat. Aveam nevoie de un repaus. Am urcat treptele către sufragerie când, deodată, Profesorul apăru în capul scărilor. Era leit Profesorul pe care îl lăsasem acasă... Aparent, nu era nici o diferenţă.

— Nu credeam că o să mai apari vreodată, îmi spuse el. Urcă, te aşteptam.

Era Profesorul din pivniţă, pe care îl căutam. Nu aveam nici o dovadă – dar ceva îmi spunea – nu, îmi striga că aşa este. Că mai am un singur pas până acasă, la Daniela şi la copii.

— De unde eşti atât de sigur că *eu* sunt? l-am întrebat pe Profesor, cu ginul de rigoare într-o mână şi Carpaţiul binemeritat în cealaltă.

— Dragă George, eu nu ghicesc, ci ştiu precis. Să nu crezi că eşti singurul George Avram care a trecut pe aici. Nu! Au mai fost vreo trei. Unul avea burtă, vreo 140 de kilograme şi vorbea finlandeza cu accent portorican, sau poate invers, habar n-am. Al doilea semăna leit cu tine, dar era însurat cu Sabina. Al treilea semăna şi el cu tine, dar nu venise pentru Sabina, ci ca să afle cum te poţi orienta în multivers.

— O clipă, am spus, încruntându-mă. Of, nu se poate...

— Nu-mi spune că nu eşti *tu* acela, rosti sigur de el Profesorul. Aparatele mele susţin că tu eşti – şi tu eşti!

— Profesore, habar n-am de aparatele dumitale, dar ştiu un lucru: nici eu n-am venit după Sabina, ci exact pentru a afla cum te poţi orienta în multivers.

— Într-adevăr, ceva nu e în regulă, spuse şi Radu Moraru.

— Te rog, povesteşte-mi exact ce ai făcut când l-ai contactat pe alter ego-ul dumitale din lumea mea.

Realitatea sa se dovedi perfect identică cu cea pe care o auzisem de la Profesorul meu – dar numai până la un punct. Dincolo de care diferenţa căpătă dimensiuni colosale.

— I-am spus să nu accepte Premiul Nobel, deoarece ştiam că va fi obligat să facă o armă de distrugere în masă, cu care urma ca Ucraina să fie rasă de pe suprafaţa pământului. Şi, cel mai important lucru, i-am atras atenţia că în universul său Sabina se va prăbuşi cu maşina în prăpastie şi va muri. Tu trebuia să vii aici, s-o iei pe Sabina şi să vă duceţi...

Am sărit de pe scaun, dărâmându-l.

— Ticăloşilor, am rostit cu ură. M-aţi manipulat! Profesorul ştia precis că mă trimite să fac un lucru pe care nu vreau să-l fac, iar tu ştiai asta la fel de bine!

— Iartă-mă, George. Nu se putea altfel.

— „Iartă-mă”?! După atâtea prin câte am trecut, îmi spui „iartă-mă”?! Pentru dorinţa egoistă a unui muribund trebuia să mă distrugă pe mine?! Eu cum am răbdat fără Sabina?

— Te rog, linişteşte-te.

— Ba dimpotrivă, o să fac şi mai urât! Am înţeles: în lumea asta, a ta, Sabina nu a murit, ci trăieşte, poate că e chiar dincolo, iar eu sunt prostul aruncat cu mâinile legate într-o fântână că să găsească o gămălie în nisipul de pe fund dacă nu cumva mă înec între timp!

— Te rog, ascultă-mă. Nu înţelegi exact ce se...

— Nu vreau să mai aud nimic! Nu vreau s-o văd pe Sabina, n-am chef să mai hălăduiesc prin multivers. Trimite-mă naibii acasă, şi gata! Şi, apropo, spune-mi, te rog – de ce eu? De ce n-ai trimis-o pe Sabina cu George cel de aici?

— Asta am încercat să-ţi spun, George. Şi aici a avut loc accidentul, dar Sabina nu a murit...

— Asta ştiam deja!

— ...în schimb, ai muri*t tu.*

Vestea mă lăsă fără grai. La asta nu mă gândisem. Da, aşa se leagă lucrurile. În realitatea de aici, eu am murit în urmă cu 13 ani. Sabina voia neapărat să mă vadă, şi a trebuit să aştepte aceste nesfârşite 5.000 de zile şi nopţi, pentru ca poarta să se redeschidă şi să mă poată reîntâlni. Pe măsură ce-mi dădeam seama mai limpede ce se întâmpla, stomacul mi se strângea tot mai mult.

— Este aici Sabina? l-am întrebat pe Profesor cu glas tremurat. Este... măritată? Are copii?

— Este dincolo, într-adevăr. Probabil doarme la ea în cameră. Este unu noaptea. Şi nu, nu s-a recăsătorit.

— Te rog, înainte de a o trezi, vreau să ştiu exact ce se întâmplă. Dacă nu, plec chiar acum.

— Când m-am dus la Profesorul tău, poarta a fost deschisă foarte puţin, câteva minute, se grăbi să spună Profesorul Doi. Bănuiala mea este că, din cauza sperieturii lui şi a faptului că am pierdut timp alergându-ne, apoi el a leşinat, nu a mai auzit exact lucrul cel mai important: cum să ajungi tu aici. Iar eu nu mai puteam rămâne, poarta s-ar fi închis.

— Dar dumneata parcă rezolvaseşi problema călătoriei între lumile paralele...

— Inexact, dragă George. Eu mă pot orienta între aceste lumi, dar nu pot deschide poarta la comandă. Este necesară o energie colosală – imposibil de obţinut. În schimb, te pot trimite la o destinaţie precisă şi uneori, dar

e foarte complicat, pot afla evenimentele trecute sau viitoare din alte lumi.

— În ce constă sistemul de orientare?

— Ecuaţii, zâmbi Profesorul Doi. Nu este un aparat propriu-zis. Se fac nişte calcule şi, în momentul în care treci prin poartă, eşti încărcat electric în aşa fel încât să fi atras exact de lumea pe care o vrei. Asta, în două cuvinte spus. De fapt, sistemul imaginat de mine este un fel de tomograf al multiversului. El radiografiază multiversul în „felii” foarte subţiri, de grosimea unei lumi, şi stabileşte potenţialul pe care trebuie să îl posede un paranaut pentru a ajunge într-un anumit loc.

— Tată, de ce nu dormi?

De-a lungul ultimelor zile îmi imaginasem de nenumărate ori cum va decurge întâlnirea noastră pe care, totuşi, făceam tot posibilul s-o evit. Încercasem să mă pregătesc pentru şoc, să amortizez ravagiile pe care, negreşit, urma să mi le producă forţa brutală a acestei întâlniri, o forţă care încalcă legile firii şi deformează destinul universului – şi căreia eu trebuia să-i rezist. Dar pregătirea nu mi-a ajutat la nimic. Vocea aceea caldă şi mică pe care nu o mai auzisem de 13 ani m-a izbit ca şi cum muntele de lângă vilă mi-ar fi căzut în cap. Aveam lacrimi în ochi. M-am uitat – avea şi ea.

Ultima dată când o văzusem avea 34 de ani. Acum trebuia să aibă 47. Desigur, se schimbase mult. Fără discuţie. Un pic de greutate în plus, o altă expresie a chipului, părul coafat altfel. Tenul era altfel. Dar m-a lovit şi m-a înduioşat aşa cum se întâmplase şi când o văzusem prima dată, cu vreo 25 de ani în urmă.

Nu ne-am apropiat prea mult unul de celălalt. Plângeam ca nişte copii, uitându-ne unul la altul. Eram un nemernic, cel mai josnic ticălos din tot multiversul, din nouăjnouă la puterea nouăjnouă de miliarde de ticăloşi! În lumea mea. Sabina murise. După cinci ani, hotărâsem s-o uit; m-am recăsătorit, locul ei a fost luat de o altă femeie. În lumea ei, eu murisem, dar ea nu se recăsătorise. Trăise timp de 13 ani numai pentru întâlnirea aceasta. Eu o trădasem; ea îmi rămăsese fidelă *dincolo de moarte*. N-am fost niciodată pasionat de poezie, dar Eminescu efectiv mă hăituia de când umblam printre lumi. „Tu-mi ceri chiar nemurirea mea/ În schimb pe-o sărutare,/ Dar voi să ştii asemenea/ Cât te iubesc de tare”... Dacă m-ai fi întrebat, aş fi putut jura că nu mai ţineam minte aceste versuri. N-am ştiut ce s-o întreb pe Sabina, decât o banalitate.

— Ce mai faci?

— Te aşteptam. Îmi închipui cât de greu îţi este, îmi spuse tot ea. Apoi înaintă către mine.

— Eşti răpitor de frumoasă. Sabina. Te rog, nu te apropia de mine.

Ce crud sunau cuvintele mele! Fosta mea soţie – ba nu, nu era fosta, pentru că nu murise şi nici nu divorţasem – făcu ochii mari. Tremura toată de dorinţa de a mă strânge în braţe, de a mă simţi cald şi viu în braţele ei. Probabil visase accidentul în toate cele 5.000 de nopţi, mă văzuse în maşina contorsionată, arsă – şi ar fi dat orice să mă ştie din nou lângă ea. Chiar şi 13 ani din viaţă! Ştiu, pentru că şi eu am trecut prin asta, doar că eu nu am dat nimic. O dată ce s-a stins, am uitat-o.

— Te rog, Sabina. Gândeşte-te că *nu sunt soţul tău.* Sunt altcineva, care doar seamănă foarte bine cu el. Vei suferi mai mult după aceea.

— Mai mult? Sunt 13 ani, George. Ce poate fi mai mult decât atât? Deja sunt bătrână, iar în curând voi fi *prea* bătrână.

— Nu, *iubito.* (Cuvântul mi-a scăpat fără să vreau. Ultimii 13 ani se duceau naibii; chipul Danielei se estompa, dispărând, durerea de atunci mă chinuia iarăşi.) Eşti frumoasă, orice bărbat, din toate lumile pe care le-am văzut, şi-ar da viaţa ca să fie lângă line...

— Numai tu nu! Numai tu nu...

Era dur. Dar aveam dreptate: Sabina era moartă, aceasta nu era Sabina. *Oare ea nu pricepea ce făcea?*

— Ascultă-mă, Sabina. Ce a fost, a fost. Dacă cedăm acum, pentru o zi, ne vor mai trebui alţi 13 ani ca să uităm durerea... Ce-i?

De data asta era nu numai uluită, ci şi revoltată.

— *O zi?*

— Da, azi e 7 octombrie. Mâine, poarta se va închide...

— O zi?! George, încep să cred că, într-adevăr, nu eşti tu... Iubitule, eu voiam să rămânem împreună definitiv!... Nu mă mai iubeşti? Nu-ţi mai place de mine? Oh, Doamne, cât am aşteptat ziua asta!...

Da, era tentant, recunosc. Nu eram prea bătrâni ca s-o luăm de la capăt, în lumea mea sau a ei. Dar, în primul rând, mai erau implicate şi alte persoane; în al doilea rând, nu cred că este moral sau creştinesc să trăieşti cu cineva care s-a dus deja în Rai, care... Nu, trebuia tăiat nodul. Trebuia să fac ceva.

— Ascultă-mă, Sabina. *Eu nu sunt George al tău!*

— Ba eşti, şi o să-ţi dovedesc. Am cea mai bună dovadă!

Mi-a picat fisa pe când urcam scările la etaj. Mi-am dat seama şi am simţit că mă sufoc. Am intrat în dormitor; Alex dormea senin. Era mai mare decât Alex *al meu,* de acasă, care avea numai 5 ani. Logic, de fapt, *acest* Alex avea 12-13 ani, e firesc. Semăna perfect cu Alex de acasă, semăna izbitor cu mine. Iar Sabina şi Daniela aduceau, vag, una cu alta, aşa

că cei doi fraţi vitregi puteau fi luaţi drept gemeni, dacă n-ar fi fost vreo şapte-opt ani diferenţă între ei – şi un miliard de lumi.

— Vino jos, i-am şoptit Sabinei. Am ieşit. Jos, în sufragerie, am scos din buzunar o fotografie şi i-am arătat-o. Era puţin distrusă după baia din lacul în care zăcea Teatrul Naţional, dar chipurile noastre se distingeau bine.

— Daniela este soţia mea. Smaranda are şapte ani, iar Alex – cinci. Iartă-mă, Sabina. Asta este. Pricepe, te rog, că George *al tău* nu mai există. A dispărut din lumea ta şi din toate lumile posibile. Ca şi Sabina mea. Te rog, lasă-mă să plec. Şi eliberează-te şi tu de povara asta. Obişnuieşte-te cu gândul că George s-a dus, de tot, pentru totdeauna. Nu mai dori să-l vezi, dimpotrivă, porneşte de la faptul că s-a dus. Spune-ţi: iar *acum* ce trebuie să fac? Ăsta este secretul.

— Taci, îmi şopti ea. Se oprise din plâns. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză în fotoliu. Dădu din cap ca un om care, în ciuda tuturor avertismentelor, făcuse tot ce voise şi, ca rezultat, o păţise.

— Ai dreptate, îmi spuse. Poate că ai dreptate. Du-te. Du-te înapoi în lumea ta. O să mă descurc, n-avea grijă. Nu te gândi la mine.

— Mi se rupe inima, dar e mai bine pentru amândoi. Sabina. Într-o zi o să-mi dai dreptate.

Profesorul dispăruse din sufragerie. M-am îndreptat către subsol. Mă aştepta acolo şi înţelese din privirea mea că nu fusesem de acord. În mână avea un laptop. Fără nici o vorbă, fără să mă privească, îmi puse o dischetă în mână, apoi mă puse să ating cu picioarele şi mâinile tocul metalic al uşii care dădea *dincolo*. Apăsă tasta ENTER, apoi, tăcând în continuare, mă împinse uşor cu mâna. Am trecut în lumea mea.

* * *

Lumea mea? De semănat, semăna izbitor. Acelaşi subsol, aceleaşi scări, aceeaşi sufragerie. Profesorul dormea cu capul pe masă. Afară răsărea soarele, încă timid. De două săptămâni şi jumătate. Daniela nu mai ştia nimic de mine. Eram nebărbierit, epuizat, ameţit. Dar sentimentul de a fi *acasă* îmi aducea o neaşteptată bucurie, un extaz în faşă. Însă... chiar eram acasă? Nu cumva Profesorul şi fiica sa se răzbunaseră, trimiţându-mă cine ştie unde, de pildă într-o lume în care soţiile îşi devorează soţii după proverbialii şapte ani de căsnicie?... N-aveam de ales. Trebuia să risc. Am aruncat discheta pe masă.

— Profesore, trezeşte-te. Am venit.

În aceeaşi zi, la prânz, Daniela, Smaranda şi Alex îmi săreau în braţe, fericiţi. Îi sunasem dimineaţa; Daniela începuse să plângă de fericire. Cum nu avusesem curajul să conduc până la Bucureşti în halul în care eram, îi chemasem pe ei aici. Nu mă temeam. Soţia mea conducea mai bine ca mine!

Între timp, verificasem tot ceea ce mi-a trecut prin minte. Vila, împrejurimile, agenda de telefoane, ziarele, am sunat în câteva locuri, am cerut, prin Internet, date generale despre România, despre Europa, despre toată planeta... Desigur, cifrele şi datele pe care le ţineam minte. Da – se pare că eram acasă. Recunosc, trăiam cu spaima că m-au trimis în altă parte, drept răzbunare, dar mi-am dat seama că va trebui să trăiesc tot restul vieţii cu angoasa asta în suflet – ceea ce nu era de acceptat.

Profesorul se afundase imediat cu discheta în laborator, scoţând din când în când exclamaţii de uimire pe măsură ce citea ecuaţiile pe monitor. Nu vorbisem prea mult; nici n-am fi avut ce. Evident, era mort de curiozitate să afle pe unde-am fost şi ce am făcut, dar ştia că nu avea să scoată nimic de la mine, deocamdată. Intenţionasem să dorm o oră-două, dar nu reuşisem. M-am bărbierit, m-am spălat şi m-am dus cu „Cerul” meu – cum îmi dădea mâna acum să-i spun – la gară, ca să-mi iau familia. Se vedea că plânseseră, mai ales Daniela, dar radiau de fericire.

După-amiază i-am lăsat pe copii să se plimbe cu Profesorul prin împrejurimi, iar noi doi am făcut dragoste. Eram fericit, iar umbra Sabinei dispărea rapid în iubirea luminoasă, caldă, a Danielei. Nu i-am povestit adevărul despre lipsa mea; i-am îndrugat o minciună cu o misiune secretă de la ziar, pe care, de altfel, nici n-a crezut-o. Dar era prea bucuroasă ca să mă mai bată la cap.

Seara, stăteam cu toţii la masă, sporovăind plini de veselie. Profesorul îi câştigase urgent pe micuţi, arătându-le câteva experienţe cu generatorul Van der Graaf şi alte trucuri asemănătoare. Picii erau fascinaţi.

— Profesore, i-am zis la un moment dat, când Daniela nu era atentă, dojenind obrăznicăturile. M-am temut mult că o să ajung în altă parte, şi încă nu mi-a trecut de tot.

— Fii serios, mă linişti el. Era imposibil să nimereşti în altă variantă. Ecuaţiile nu mint.

— Da, dar o teamă ascunsă tot am. Ştiu că n-ar trebui, deoarece sunt acasă, dar... mă înţelegi.

— Te înţeleg, George. Dar cu vremea o să-ţi treacă. S-a terminat. Eşti acasă, pe Pământusus.

Am sărit de la masă răsturnând farfuriile, îngrozit, holbându-mă la ei

ca un om nebun, ca şi cum m-aş fi aşteptat să se transforme în nişte monştri. Daniela şi copiii înmărmuriseră. Smaranda, cu linguriţa în mână, la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură, dar cu ochii la mine. Apoi, Profesorul avu o reacţie ciudată. *Izbucni în râs*.

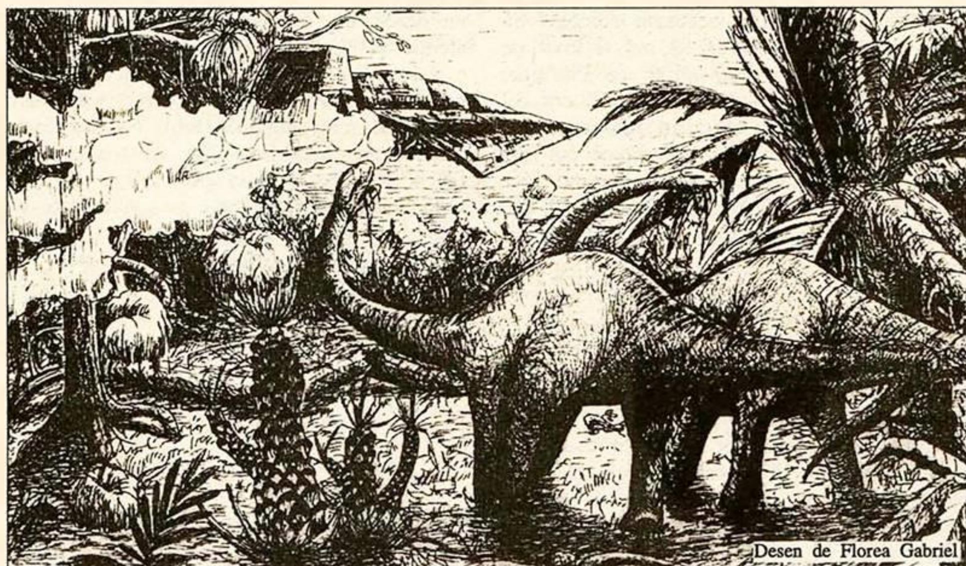
— Doamne, George, ha-ha-ha-ha... George, *a fost o glumă!* Te rog, iartă-mă, a fost o glumă stupidă, dar nu m-am putut abţine. Sigur că suntem pe Pământ...

— Ce-are tata? întrebă Alex.

— Iartă-mă, iertaţi-mă cu toţii. Totul este absolut în ordine! Hai, băgaţi la jgheab, am râs eu. Gata, a trecut!

I-am făcut cu ochiul Danielei, apoi am ieşit pe verandă, în aerul rece de afară, să fumez o ţigară. Formele maiestuoase ale munţilor se ghiceau în întuneric, iar pârâul susura undeva la vale. Dumnezeule, Profesorul mă speriase de mă găsiseră toţi dracii!! Proastă glumă, zău aşa... Dar, pe undeva, paradoxal, parcă îmi mai trecuse teama. Nu de tot, dar se mai dusese un pic. Poate într-o zi avea să dispară cu lotul.

Daniela veni şi ea afară. Se cuibări lângă mine, la pieptul meu. Cu ea în braţe, am aruncat ţigara pe trepte şi am strivit-o cu piciorul. Mult de tot, până ce filtrul se rupse, se sfărâmă, se făcu praf, dispăru. Am dat praful la o parte, apoi am dat un şut scăunelului de pe acea primă treaptă, proiectându-l în întuneric, pe iarbă. Am curăţat treapta cu piciorul, toată. Mi-am scos puloverul şi am început s-o frec cu el frenetic, până am făcut-o lună. Am îmbrâncit-o pe Daniela şi am aprins şi celălalt bec, să văd mai bine.

Desen de Florea Gabriel

Da, erau munţii mei, era pârâul meu, era ţara mea, era familia mea, era lumea mea; dar un singur lucru nu era al meu: prima treaptă a scărilor de la intrare. Ţin minte că, uitându-mă la labele mari ale lui Luţ, când venisem aici, remarcasem o fisură în marmură, o fisură lungă de vreo şase-şapte centimetri şi foarte îngustă. *Acum, nu mai era*. Şi dacă nu mai era, treapta nu mai era a mea. Şi dacă treapta nu mai era a mea, nici lumea asta nu era a mea. Chiar dacă Daniela şi copiii erau perfect identici, nu de *ei* mă despărţisem acum 17 zile. La *aceia* voiam să ajung. Aceştia erau nişte roboţi, nişte păpuşi de ceară cu feţele, gesturile şi amintirile familiei mele, dar nu-i mai strânsesem în braţe niciodată până acum. Şi, straniu, până şi fleacul acela de fisură din prima treaptă, căreia nu-i dădusem atenţie vreodată, îl simţeam ca făcând parte din familia mea, din lumea mea. Fără ea, familia mea nu era completă. Degeaba Munţii Carpaţi erau identici până la ultima pietricică, dacă nu exista crăpătura aceea. Nu, voiajul meu către Itaca nu se terminase!

În cât eram azi? în 8 octombrie. Ultima zi! Cât era oare ceasul? M-am uitat – era 23 şi 59 de minute. Fără să-i spun nimic Danielei, care rămăsese înmărmurită, am rupt-o la fugă în casă, am traversat sufrageria ca un obuz şi m-am aruncat din capul scărilor drept prin uşa de la subsol, care se făcu fărâme, şi am trecut prin ea şi prin poarta către cealaltă lume...

...Când mi-am revenit, capul mă durea îngrozitor de la contactul cu uşa. Profesorul şi Daniela erau aplecaţi asupra mea. Eram în sufragerie. Oare nu trecusem dincolo? Să se fi închis poarta şi eu să mă fi lovit de beton? Am început să-l întreb pe Profesor; dacă el era cel cu tomograful, dacă era cel de adineauri, dacă eram în lumea mea... Le-am povestit totul. Pe măsură ce eu vorbeam, erau tot mai stupefiaţi. La un moment dat, Profesorul se ridică şi luă din bibliotecă una din cărţile scrise de el: „Lumi paralele”.

— E lotul aici, mă întrerupse el. Tot ce mi-ai povestit...

— Ştiu, asta şi încerc să-ţi explic. Ceea ce ai scris dumneata este adevărat, lumile paralele există!

— *...dar e science-fiction*. Dragă George, ai avut un şoc puternic după ce te-ai prăbuşit cu maşina în prăpastie şi era să mori. Uneori suferi de amnezie, alteori de paramnezie – ca şi, probabil, acum: îţi imaginezi lucruri şi crezi că, de fapt, îţi aminteşti. Fii raţional! Nu vii din nici o altă lume. *Nu există alte lumi.* Eşti doar o persoană cu tulburări psihice, iar acum îţi imaginezi ceea ce ai citit şi crezi că *aceea* este realitatea. Nu-i aşa, Simona? o întrebă el pe Daniela.

— Iubitule, odihneşte-te, îmi spuse ea, mângâindu-mă. O să-ţi revii

repede, ai să vezi.

Putea fi adevărat, însă putea fi şi o altă lume. Dar eram deja prea obosit ca să mai lupt. Am cedat. Am rămas aici, indiferent dacă era o altă lume sau cea pe care o ţin eu minte acum, o lume a mea şi a ta, cititorule, lumea în care tu citeşti acum cartea şi lumina îţi bate pe hârtie, Eminescu este un poet român, Hitler a fost un dictator nazist. Bug Bunny un iepuroi obraznic, iar profesorul Radu Moraru a luat Premiul Nobel pentru fizică. Şi dacă nu eşti sigur de acest ultim lucru, cititorule, caută numele lui Radu Moraru pe lista laureaţilor Premiului Nobel; dacă îl vei găsi, multiversul merge strună. Dacă însă nu vei găsi nici un fizician român răsplătit cu Nobel, înseamnă că nu mai eşti în lumea ta, înseamnă că ai trecut, fără să ştii, în alt univers, probabil din cauza „Cimitirului nemuritorilor”, pe care care tocmai o citeşti în această clipă, care intră în rezonanţă cu multiversul şi alterează armonia acestuia, ca un descântec. În acest caz, uită-te cu mare atenţie la prima persoană cunoscută pe care o vei vedea după ce îţi vei ridica ochii de pe aceste rânduri. Observi vreo schimbare la ea? E mai scundă? Ochii au o culoare puţin mai deschisă? (Te-au trecut deja fiorii? E firesc.) Vei putea jura că este ruda, prietenul, soţul/soţia sau cunoştinţa ta. Dar dacă Radu Moraru nu a luat Premiul Nobel, cititorule, persoana respectivă nu este cine crezi tu că este. Te afli într-un univers paralel. CHELIE!